

LÊ TẤN HIỂN

NHÓM

ĐẶC NHIỆM

NHÀ

TRUYỆN THIẾU NHỊ

G21

"PHÁ ÁN" TRÊN BÃI BIỂN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI 1996

LÊ TẤN HIỂN

**NHÓM ĐẶC NHIỆM
NHÀ C21**

Bộ truyện dài nhiều tập

"PHÁ ÁN " TRÊN BÃI BIỂN

*

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI
HÀ NỘI 1996

MỤC LỤC

- 43- Quyết định "vào hang bắt cọp"
- 44- Bài "mớm cung"... học mót
- 45- Các thám tử đi... xin phép hộ
- 46- Vụ án trên bến tắm
- 47- Điều tra dọc bãi biển
- 48- Manh mối từ một tờ báo
- 49- Xin hoãn lệnh... phá cửa
- 50- Tám ảnh chụp chung với...
"thủ phạm"

Sáng như mở cờ trong bụng, tia sáng của vụ BDK8 đã lóe lên ngày càng rõ ràng, khiến cậu phấn chấn hẳn lên. Gọi bà chủ cho thêm mấy miếng đậu rán (vì Sáng nhìn đĩa đậu đã không còn miếng nào), Sáng nghĩ thầm : "Thằng cha này cũng ăn khỏe, chẳng kém gì mình cả !", cậu ta mới hỏi tiếp :

- Có nghĩa là có người mang bóng đèn tốt đến đổi bóng hỏng ?

- Nói đúng hơn là họ đến lấy bóng hỏng trước, hôm sau mới mang bóng sáng đến...

- Dở hơi à ! Thế thì họ được cái gì ?

- Không dở hơi đâu, cậu ngây thơ quá. Có thỏa thuận với nhau cả đấy.

- Thỏa thuận thế nào ?

- Đổi bóng cũ hỏng lấy bóng tốt, ông chủ chỉ phải trả nửa tiền. Thấy rõ, lại chẳng mất gì, vì mấy cái bóng cháy mọi khi toàn vứt đi thôi, nên ông mới dấn tở giữ lại đấy.

- Vậy, ông đã đổi được lần nào chưa ?

- Một lần rồi.

- Bao nhiêu bóng ?

- 11 cái. Chính ra quây chỉ có 6 bóng cháy, tớ xin được và nhặt thêm ở bãi rác 5 bóng nữa, mới đủ được chừng ấy...

Sáng "lợn" mừng quá, không giữ nổi bình tĩnh nữa, bỏ đĩa xuống, đứng dậy nói như reo lên :

- 11 cái à ? Đúng không, chính xác không ?

Cậu giúp việc thấy vậy, rất ngạc nhiên, nhưng vẫn trả lời :

- 11 cái, chính tay tớ đếm, nói dối cậu làm gì.

Như chợt nhớ ra mình hơi lộ liễu, Sáng trấn tĩnh lại, hạ giọng nhỏ hơn, hỏi dồn dập :

- Cậu có nhớ mặt, biết tên và chỗ ở của cái người mang bóng đến đấy không ? Già hay trẻ ? Độ bao nhiêu tuổi ?...

- Biết chứ, nó là một trong những thằng mua vé chơi ở quây ngay hôm đầu tiên, thua hết, chẳng trúng vé nào, tên là... Cạn, khoảng độ 15-16 tuổi. Tuy nó có dặn ông chủ giấu hộ tên và địa chỉ của nó, nhưng với cậu, tớ chẳng giấu... À mà cậu muốn biết hẳn để làm gì cơ chứ ?...

Sáng "lợn" nghĩ thật nhanh, nói luôn :

- À, chả là nhà tớ có vô khối bóng đèn hỏng, thấy rẻ, cũng muốn đổi, đỡ hẳn nửa

tiền, tội gì... Thế cậu có biết nhà nó không, tay đổi bóng đèn ấy ?

- Biết chứ, hôm đó nó dẫn tớ về tận nhà để lấy bóng đèn mà, nó bảo "ngại mang đi ngoài đường", đến lấy về hộ nó trả công một nghìn...

Sáng hấp tấp rút bút, sổ mở sẵn, hỏi dồn :

- Nhà nó ở số này, khu nào ?

- Tớ chỉ biết nhà, chẳng để ý số má gì hết. Nhưng không phải ở khu này đâu, tận khu nhà bên kia đường nhựa cơ, ngay dãy thứ hai...

Sáng ghi vội vàng mấy chữ vào sổ, cũng vừa lúc cậu giúp việc ông chủ trò chơi ăn cơm xong, buông đĩa bát, lau miệng, xia răng. Như vậy nghĩa là cái "cớ" để ngồi với ông bạn này cũng đã hết. Làm thế nào bây giờ, địa chỉ tù mù, chung chung thế này có mà bằng đánh đố, ai mà tìm nổi. Sáng nhanh trí nghĩ ngay một kế khác, nhằm "sở hữu" ông bạn vàng này thêm ít phút, nó dò hỏi :

- Giờ cơm nước xong rồi, thường cậu có phải về "quây trò chơi" ngay không ?

- Còn lâu, mấy bố kia còn phải lai rai nhậu nhẹt, rượi bia, ít là hai tiếng. Càng được nghỉ, mong gì...

Sáng ướm ngay :

- Vậy, tớ mời cậu đi uống nước, hát mấy bài karaôkê, ưng không ! - Sáng "lợn" nói vậy, vì nó chợt nghĩ ra nhà Sơn "mặt già", chỉ có đến đây, rồi mượn xe đạp nhà Sơn, đèo ông bạn đi, bảo nó chỉ tận nhà tay "phù thủy đổi đèn" tên Cận, là thượng sách.

Nghe Sáng lại nhĩa ý mời đi uống nước, cậu "nhà trò chơi" đồng ý ngay, nhưng mà cả rất lịch sự :

- Sẵn sàng thôi ! Nhưng cậu vừa mới đãi tớ bữa cơm, bây giờ phải để đến lượt tớ "phụ trách" khoản nước, nghĩa là cậu "chủ trì", còn tớ "chủ chi", được chưa ? Nói chung, cậu cũng là dân "chịu chơi" đấy, nhưng đừng tưởng tớ đây "ke xỉn", ăn người đâu nhè, thằng này cũng biết "chơi đẹp" ra phết đấy ! Nào, đi, định uống ở đâu đây...?

Sáng "lợn" nghĩ bụng : "thằng cha này cũng khá thật, đáng mặt hảo hán lắm, giá mà nó học trường mình, hay chỉ cần ở khu này, thì cho nhập hội được đấy !", rồi Sáng khoác tay cậu kia, trông như đôi bạn thân nhau đã lâu, kéo về phía nhà Sơn "mặt già".

Tới cửa quán hát, thì may ời là may, Sơn "mặt già" cũng vừa đi đâu, đạp xe về tới nơi, nó còn đang ngạc nhiên nhìn Sáng đi cùng ông bạn lạ hoắc, thì Sáng đã tóm lấy tay lái xe, nói ngay :

- Trời đất ời, tuyệt vời ! Sao mà cậu chưa chết đã thiêng thế, về đúng lúc quá.

Xin giới thiệu, khách... quý của tớ (Sáng chỉ vào cậu giúp việc), cậu vào chuẩn bị cho tụi tớ hai cốc nước ngọt có đá, và kiếm cái băng nào kha khá bọn này ca mấy bài... Còn bây giờ, đưa tớ mượn xe đạp, tụi tớ đi "có việc" (Sáng cố nhấn mạnh chữ "có việc" kèm theo một cái nháy mắt thật nhanh), chỉ 5-7 phút là về thôi !...

Sơn chưa hiểu đầu đuôi thế nào, lặng lẽ xuống xe, thì Sáng đã nhảy phốc lên yên xe, bảo ông bạn kia : "Đi đâu !". Đến lượt ông bạn kia, cũng lại chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, "không biết nó định đèo mình đi đâu ?", nhưng như bị thôi miên, nghe Sáng nói như... ra lệnh, vội vàng nhảy lên sau xe, và Sáng "lợn" phóng đi liền...

Đi được một quãng, thấy Sáng đạp tọng quá, cứ như đi đua xe, cậu ngồi sau mới hỏi :

- Cậu đưa tớ đi đâu thế ? Phóng từ từ thôi, không lại húc vào người ta bây giờ...

Sáng chợt nhớ ra mình chưa nói gì với cậu ta, mà đã bảo nó lên xe ngồi sau, còn mình thì cứ phóng như điên, nó bật cười chữa gương :

- À quên mất, xin lỗi, xin lỗi ! Vội quá nên quên cả nói trước với cậu, tớ muốn đèo để cậu chỉ cho biết nhà tay Cận "đổi bóng đèn", lấy xe đi cho nhanh, về còn uống nước và hát nữa chứ...

Theo sự chỉ dẫn của cậu giúp việc "quây trò chơi", chiếc xe đạp do Sáng "lợn" cầm lái phi như bay sang dãy nhà khu Nam bên kia đường quốc lộ, rồi dừng lại ở lô thứ hai. Cậu giúp việc đưa tay chỉ : "Đấy, cái nhà tầng một, có cái lồng sắt và giàn cây hoa giấy, là nhà tay Cận đấy. Cậu có đổi thì mang bóng hồng đến đấy mà đổi !". Sáng mở sổ, ghi nhanh dòng chữ : "Cận - nhà 108-H2 khu Nam" rồi cảm ơn ông bạn, quay xe gồng về.

Cả đi cả về, cu "lợn" đạp mất đúng 9 phút. Hai cốc "Pepsi" đá vẫn còn sủi tăm dưới đáy. Sáng thở hổn hển, quệt mồ hôi, làm một hơi hết nhẵn cốc nước. Sơn "mặt già" theo đúng hợp đồng, bật máy, chuyển micrô ra cho hai chàng ca sĩ. Nhưng Sáng "lợn" còn hơi sức đâu mà hát nữa. Ông bạn vàng cũng rên rỉ được hai bài, nhạc đi một đoạn, lời đi một nẻo, thấy khó "trôi" quá nên cũng đứng lên cáo từ về luôn.

Cả hai chàng trình sát cùng ra tiền cậu giúp việc, cũng bắt tay bắt chân cẩn thận, "hẹn gặp lại". Cậu giúp việc thì cứ luôn miệng cảm ơn, vì lúc nãy cậu trả tiền, Sơn "mặt già" một mực không chịu nhận. Trước lúc quay đi, cậu còn nói : "Có dịp, nhất định tớ sẽ vào thăm các cậu. Tớ tên là Khang. Tạm biệt !".

Chờ cậu kia đi khuất, Sơn "mặt già" mới quay vào hỏi Sáng :

- Cậu kiếm được anh chàng này ở đâu thế ? Kết quả điều tra ra sao rồi ?...

Bây giờ, Sáng "lợn" mới nháy cẳng lên reo lớn :

- Tìm ra rồi, tìm ra nó rồi ! Tìm vụ nó lại ra vụ kia, cậu hiểu không !

43

QUYẾT ĐỊNH "VÀO HANG BẮT CỌP"

Sáng "lợn" - nhân danh chỉ huy trưởng chuyên án "BĐK8", cấp tốc triệu tập cuộc họp nhóm đột xuất, bàn phương án truy bắt trên thủ phạm đánh tráo bóng đèn. Đầu tiên, Sơn "mặt già" tỏ vẻ rất khó chịu khi mình phân công từng đứa là để đi "làm" vụ "XAP", mà cu "lợn", từ lúc rước ông bạn vàng về, cứ xơi xơi toàn nói đến vụ bóng đèn bóng điếu của nó, nghe mà tức đến lợn ruột.

Nhưng đã chót thỏa thuận với nhau tiến hành điều tra cùng một lúc cả hai vụ, nên Sơn "mặt già" đành chịu "ngậm bồ hòn làm ngọt", chẳng dám thắc mắc câu nào. Và lại, danh chính ngôn thuận thì Sáng "lợn" giữ quyền chỉ huy vụ "bóng đèn" cơ mà, nó có thể phân công cả Sơn nếu như công việc phục vụ cho chuyên án nó phụ trách. Bởi vậy, Sơn cứ âm ức trong bụng mãi.

Nhưng, cho đến lúc, Sáng "lợn" thông báo lại toàn bộ sự việc xảy ra ở quán trò chơi điện có thưởng cùng những tin tức quan trọng "khai thác" được từ cậu giúp việc, mà đặc biệt thắng lợi nhất là địa chỉ tay "*phù thủy đối đèn*" đã được xác định rõ ràng chính xác... thì không khí trong nhóm hừng hực hẳn lên, cả Tùng "khềnh", cả Sơn "mặt già" (cậu chủ quán hát như quên hẳn chuyện hậm hực ban chiều) đều khấp khởi khí thế chuẩn bị bắt tội phạm, hai cậu giục Sáng "lợn" khẩn trương chuyển sang bàn bạc "phương án tác chiến", kéo thủ phạm tẩu thoát mất!

Cu Sáng thấy thế mừng lắm, cầm chắc chiến công phá án trong tay, giờ sổ, hèm giọng khai mạc cuộc thảo luận:

- Như vậy, hành động đánh tráo để ăn trộm bóng đèn ở ba phòng học khối lớp 8 nay đã được xác định rõ ràng, thủ phạm ta cũng đã biết tên và nơi ở, vậy các cậu cho ý

kiến xem chúng ta nên tiếp cận và bắt hẳn nhận tội như thế nào? Và để tiến hành phương án này, theo các cậu, có cần thiết phải huy động lực lượng của toàn nhóm hay không?

Sơn "mặt già" hồ hởi phát biểu ngay:

- Theo tớ, cần phải báo ngay tin này cho cả nhóm biết để cùng phối hợp bàn phương án vây bắt, dù sao, sáu cái đầu nhất định phải hơn ba cái đầu chứ. Hơn nữa, vụ này nhóm phân công cho cậu Sáng giỏi môn vật lý, điều tra, có Tùng và tớ phối hợp giúp đỡ, nhưng khi điều tra xong, đến việc tóm thủ phạm, rất cần phải có cả nhóm tham gia. Kinh nghiệm vụ án "trên trần nhà E2" năm ngoái, không thể chủ quan coi thường bọn tội phạm được, vụ ấy, chính cậu Sáng cũng đã "ra đòn", bởi tên lưu manh quá hung hăng điên cuồng, chắc cậu còn nhớ chứ. Cho nên, ta cùng cả nhóm, phối hợp nhịp nhàng, lường trước các khả năng, thì chắc chắn tiến hành an toàn và chắc ăn hơn...

Tùng "khềnh" nghe đến đây, lý lẽ phản đối luôn:

- Tớ phản đối, trước hết về câu cậu Sơn nói "sáu cái đầu" với "ba cái đầu". Riêng về lĩnh vực này, không thể lấy toán học ra mà so sánh được, sự suy nghĩ, xét đoán phân tích nói riêng, hay trí thông minh nói chung của các bộ óc không thể tính toán bằng cấp

số cộng, cả cấp số nhân nữa. Nếu nói như thế, thì một nghìn cái đầu học sinh trường ta liệu có hơn được một cái đầu của... cậu Lê Bá Khánh Trình đi thi toán quốc tế mang về vang về cho đất nước hay không, đó là chưa nói chuyện Tam quốc diễn nghĩa, một cái đầu của ông Gia Cát Lượng đánh bại hàng vạn cái đầu của các bên Tào Tháo, Chu Du đấy thôi...

Ngừng một lát, Tùng "khểnh" hạ giọng :

- Tớ nói vậy là phân tích về câu chữ, chứ không phải tớ muốn nói ai cả. Xét về cụ thể thì tớ thấy thế này : nhóm bên kia có Sơn "sọ" giỏi võ, rất cần thiết khi đối mặt với bọn lưu manh tảo tợn, chứ thủ phạm tháo trộm bóng đèn là loại tép riu, nếu có hung hăng chống cự một tí, cũng chưa cần đến võ sư Sơn "sọ", các môn sinh tiểu đệ ngồi đây, tập tành trang bị bấy lâu nay, chắc cũng đủ sức xử lý được. Và lại, bấy lâu quyền cước luyện mãi mà chưa có dịp thử sức, cũng chán. Quang "sọt" và Minh "tổ cú" cũng vậy, chưa cần phải nhờ đến các cậu ấy, khi mọi việc ta có thể làm được... Theo tớ, bây giờ mình chỉ bàn xem làm cách nào để tiếp cận thằng "phù thủy đối đèn" kia thôi.

Chưa thấy ai nói gì, (bao giờ cũng vậy, ý kiến của cu "khểnh" với cách lập luận đúc kết được từ kho truyện thám tử, trinh thám, gián điệp, và cả Tam quốc diễn nghĩa nó

nghiên đi xem lại không biết đến bao nhiêu lần, cũng được cả nhóm kính nể và chịu thua), Tùng tiếp luôn :

- Nói cụ thể hơn, tiếp cận thằng cha này chỉ có hai cách : một là đến tận nhà nó đấu tranh trấn áp, hai là dụ nó ra một địa điểm để dùng tang vật khệp tội. Nói theo kế sách, thì gọi là "vào hang bắt cọp" và "điều hổ ly sơn". Các cậu cho ý kiến xem, nên chọn kế nào ? Thống nhất kế rồi, mới bàn tiếp đến các chi tiết "đánh án" tiếp theo...

Thực tình, không chỉ Sáng "lợn", Sơn "mặt già", mà đã từ lâu cả nhóm đều chịu tài cu út "khểnh" về những thuật ngữ, danh từ nó sử dụng trong cách nói, mới nghe không ai dám nghĩ đó lại là phát ngôn của một chú nhóc láu cá học lớp bảy cả.

Vậy là, bàn theo đề xuất của cậu cán sự Anh văn nhỏ con nhất bọn, nhóm trinh sát ba người nhất trí một phương án tỉ mỉ và cụ thể, thực hiện theo kế "vào hang bắt cọp" như cu "khểnh" đã đề ra.

*

Trưa hôm sau, vừa tan học, Sáng - Tùng - Sơn "mặt già" đã nháy nhau cùng gửi cặp ở phòng thường trực của bác Khoa,

rồi tách ra từng đưa cách nhau một quãng ngắn, lẳng lặng nhằm hướng khu Nam xuất phát. Chúng tập kết ở đầu chợ ven đường nhựa, và theo đề nghị của Sáng "lợn", cả ba rủ nhau vào sạp hàng bún ốc, làm mỗi đưa một bát cho ấm bụng. Điều làm Sáng hết sức ngạc nhiên, là vừa buông bát đứng lên, nó phát hiện ra bóng Sơn "sợ", Minh "tổ cú", Quang "sọt", hình như cũng vừa ăn xong ở một hàng quà nào đấy, đang quay lưng đi ra. Sáng "lợn" từ hỏi thăm : "Chúng nó đi đâu nhỉ ? Hay chúng nó đã biết được kế hoạch của mình ? Nhưng, dù sao thì cũng phải rời khỏi đây nhanh, kéo gập nhau thì lộ bém hết ! Nghĩ thế, nên Sáng giục Sơn - Tùng "khẩn trương !", rồi nhanh chóng qua đường cái sang khu A. Không ai để ý Sơn đang tủm tỉm cười.

Trước mặt ba trình sát đặc nhiệm đã là nhà H2. Căn hộ số 108 có cái lồng sắt quay quanh bao lơn và giàn hoa giấy. Nhà đang đóng cửa im im. Tùng "khẩn" được phái vào tận nơi quan sát, rồi quay ra chỗ Sơn "mặt già" và Sáng "lợn" đứng dưới tán một gốc cây. Tùng thăm thì :

- Cửa đóng, nhưng không thấy khóa ngoài. Nhà cũng không mắc chuông điện. Nghe trong nhà có tiếng vô tuyến vặn nhỏ.

Sáng "lợn" ra lệnh :

- Thực hiện phương án 21.

Cả ba cậu rời khỏi tán cây, bước tới trước cửa nhà số 108. Sáng "lợn" chụm hai tay bắc loa gọi vào cửa sổ :

- Anh Cạn ơi ! Cạn ơi ! Cạn...!

(Quên chưa nói, để chuẩn bị cho các phương án tiếp cận tội phạm, ngoài thỏa thuận với nhau cách nói, hỏi, bắt nọn để trấn áp bắt tay Cạn phải nhận tội, Sáng "lợn" còn cẩn thận mang theo 11 cái bóng đèn hồng thu được ở ba lớp học, vừa dùng làm tang vật, vừa tùy cơ sử dụng để "mớm cung" - theo như cách gọi của Tùng "khẩn").

Vẫn chưa thấy ai ra mở cửa, Sáng - tay xách chiếc túi to đựng bóng đèn - sốt ruột nhìn Tùng và Sơn : "Hay là nó đi vắng ? Nhưng nhà cũng phải có ai chứ, vô tuyến đang mở kia mà..." Cậu ta lại bắc loa tay chõ vào cửa sổ gọi liên tục một chập nữa, tiếng to như hét :

- Anh Cạn ơi ! Ơi anh Cạn ! Anh Cạn...
ơi !...

Lần này, cánh cửa bật mở, một cậu vóc người chỉ bằng Sơn "sợ", tóc xoắn, mặt đeo chiếc kính cận thị dày cộp như cái đít chai bước ra, mặt cau có, hất hàm nói làu bàu :

- Làm gì mà buổi trưa tới đây hét hò ầm ĩ lên thế hả các bố, hỏi ai thì lên tận nhà người ta mà gõ cửa chứ !...

"Thì ra, hần tưởng bọn này gọi người ở tầng trên. Nhưng có phải hần là Cạn

không?" - ba trình sát cùng chung ý nghĩ như vậy, đang không biết xử lý thế nào thì Sáng "lợn" bước lên một bước, hỏi rất lịch sự:

- Xin lỗi ! Làm ơn cho hỏi anh Cận, có nhà không ạ ?

- À, bọn mày láo nhử, chúng mày giều tao đấy à !...

Sáng "lợn" biết "có chuyện trục trặc rồi đây", nhưng vẫn bình tĩnh, vô tư :

- Bọn tôi đâu dám giều gì, có việc cần gặp anh... Cận thật mà, người ta dặn thế...

Tay đeo kính cận thị nhìn nét mặt thân nhiên của Sáng, thấy không có vẻ gì là gây sự hay châm chọc cả, nó nói :

- Ở đây không có ai tên Cận cả. Nhưng các cậu ở đâu đến, có việc gì ?

Nghe hẳn hỏi thế, Tùng "khềnh" bấm vào tay Sáng như muốn nói "đích thị hẳn rồi! Tấn công thôi". Sáng "lợn" hiểu ý, tiếp luôn :

- Chúng tôi là người của quây "trò chơi có thưởng", ông chủ sai đến gặp... chỉ nói gặp anh Cận, chứ không gặp ai khác... có việc ạ...

Tay đeo kính gãi gãi cái đầu xoắn tít, "à" khề một tiếng :

- Bớ khi ! Thấy tao cận thị, ông ấy gọi thế, chứ có phải tên tao đâu... Thế mà

không nói ngay, làm om cả lên giữa trưa. Vậy... có việc gì ?...

Sáng "lợn" không nói, giơ cái túi căng phồng lên, chỉ vào đó về bí mật. Sơn "mặt già" nhanh trí nói nhỏ :

- Anh cho vào nhà... Ở đây... không tiện...

Tay xoắn kính cận ngó nghiêng xung quanh cửa, rồi vẫy tay bảo ba trình sát :

- Vào nhà đi, vào đi, nhanh lên !

Khi ba đưa đã bước vào trong nhà, tự tay cận thị đứng lại khép chặt cánh cửa, khóa chốt cẩn thận. Thấy bộ sa-lông nan gỗ cẩm lai, chẳng đợi mời, ba chàng cố tình chiếm ba vị trí phía ngoài theo đội hình "tam giác", dành lại ghế phía sát tường cho tay cận thị, nghĩa là, hẳn phải đi lách qua người ngồi ngoài, mới vào được chỗ ấy. Rất tự nhiên, tay cận thị ngồi vào đúng như dự đoán và ý định của tổ trình sát - trên vị trí dành cho hẳn. Ba đưa nhìn nhau ngầm nói :
"Cuộc chiến đấu bắt đầu !".

BÀI "MÓM CUNG"... HỌC MÓT

Thấy tay cận thị đã ngồi xuống ghế, Sáng "lợn" dạo đầu ngay :

- Máy hôm nay, chẳng biết điện đóm thế nào, mà bóng đèn ở ngoài quấy cháy nhiều quá.

- Ôi dào, điện điếc quái gì, cứ lập lờ suốt ngày "cát cánh" với "hạ cánh" như thế thì bóng nào chịu nổi, cháy cũng phải thôi - tay cận thị bĩu môi nói, vẻ rất hiểu biết về điện.

- Ông chủ sai bọn tôi mang bóng đèn cháy, cả tiền đây, anh đổi cho một ít...

- Bao nhiêu cái tất cả ?

- Bằng đúng số lần trước - Tùng nhanh nhẩu chen vào.

- Những 11 bóng nữa ? - tay cận thị hỏi lại.

- Vâng, 11 cái, ông ấy dặn đổi mang về ngay...

Tay cận thị nói luôn :

- Mang về ngay thế nào được, ở đâu mà sẵn thế ! Lần trước đã thỏa thuận cứ đưa

bóng hỏng, một-hai hôm sau mới có bóng sáng cơ mà...

Sáng "lợn" thấy bắt đầu bí, làm sao mà buộc được nó nhận tội bây giờ ? Sáng đã thoáng nghĩ ngay đến phương án để bóng đèn hỏng lại, rồi phục rình bắt quả tang khi nó hành động, chẳng lẽ tội phạm đã ngồi ngay trước mặt mà không có cách nào bắt nó thú tội sao ! Làm thế nào bây giờ đây ? Giá có các chú công an ở đây, thì việc này chắc chả khó khăn gì, các chú ấy nghĩ mưu nhanh lắm. Sáng chợt nhớ nhanh tới lần trước - vụ "trần nhà E2" - khi đang bí không có cách nào dừ tên lưu manh ra khỏi quán Karaôkê nhà Sơn "mặt già", các chú công an chỉ "gà" cho một câu, nó biến liền... "À, phải rồi, vẫn dùng cách ấy !" - Sáng nghĩ, suýt vỗ đùi khoái chí, nhưng kịp dừng lại, nó quay lên, bảo tay cận thị :

- Có thì đổi luôn, người ta đang cần mới phải sang tận nơi, làm gì cứ phải bày đặt "sau một-hai hôm" cho rách việc...

Tay cận thị thấy mắt Sáng đã hơi đỏ, nhăn nhó phân trần :

- Khổ quá, bày đặt làm qué gì, cũng phải để cho người ta có thời gian đi đổi chứ...

Sáng "lợn" trợn mắt, đập mạnh tay xuống bàn, đứng lên nhìn soi vào mắt kính tay cận thị, quát lớn :

- Chẳng lẽ ngoài ba phòng khối lớp 8 bên trường học, mày không còn chỗ nào để "xoáy" nữa sao ?!

Bị bất ngờ đọc đúng tim đen, tên cận thị đỏ mồ hôi thái dương, mặt tái mét, run lẩy bẩy. Nó không hiểu sao mấy ông bạn này lại biết hết mọi chuyện. Tên cận thị lắp bắp :

- Thế ra bọn mày đã biết hết cả... ai nói cho chúng mày biết thế ?

- Công an ! Tất cả hành động gian trá của mày, công an đã biết hết, chỉ chưa biết địa chỉ của mày thôi !...

- Vậy, xin các anh tha cho (tên cận thị đổi cách xưng hô ngọt xớt), đừng tố giác em với công an, tối nay, em xin "xoáy" đủ 11 cái bóng nữa cho các anh, không... lấy tiền ạ...

- Cảm ơn ! Nói để cho mày biết : chúng tao là nhân viên ban "Sao đỏ" của trường học (Sáng "lợn" bịa ra nhận bừa), có nhiệm vụ truy tìm kẻ đánh tráo bóng đèn hồng - tức chính là mày, để giao nộp cho công an xử lý...

Tên cận thị sợ quá, rối rít van xin :

- Em xin các anh, em trót đại, chủ yếu em chỉ muốn có tiền để chơi "cò quay" thôi ạ...

Tùng "khểnh" bây giờ mới lên tiếng, giọng đánh thép :

- Thôi đừng có biện bạch, hành động của mày là hành động xâm phạm tài sản xã hội

chủ nghĩa, phá hoại trường học. Hừ ! Chỉ vì muốn có tiền chơi "cờ quay", mà có biết vì mà mà hơn một trăm người ở ba lớp buổi tối ấy phải nghỉ học không ? Các cậu, giải nó lên công an...!

Tên cận thị thấy không lay chuyển được ba cậu choai con, nó cùng đường tính nước "cùn", vì hình như bây giờ nó mới nhận ra : ba chú "Sao đỏ" này cũng bé người, nhỏ con hơn mình, việc quái gì mà phải sợ. Cùng lắm là đánh nhau, nó cũng chả thua, vả lại, đang ở ngay trong nhà mình, chẳng lẽ hèn đến nỗi chịu ngồi yên mà nghe chúng "lên lớp" hay sao, tinh tướng thật. Nó từ từ đứng dậy, ra mở chốt cửa, tiện tay, nó vớ lấy thanh gỗ như cái thước của thợ xây để ở xó tường, cầm lăm lăm :

- Tao đã nói hết lời, chúng mày vẫn cố tình không nghe, thì chúng mày định làm gì tao nào ? Nói cho chúng mày biết nhá, chúng mày đang ở trong nhà tao, tao có quyền đuổi chúng mày ra khỏi cửa bất cứ lúc nào... Ừ thì tao ăn cắp bóng đèn trong trường đấy, nhưng bằng chứng đâu, ai người ta thèm nghe mấy đứa ranh con chúng mày. Chúng mày tưởng tao sợ à, tao thách chúng mày đi báo công an đấy... Đi đi! Cút tất cả ra khỏi nhà tao !...

Cả Sáng "lợn", Sơn "mặt già", Tùng "khểnh" vẫn lì lợm ngồi như dán xuống ghế,

không nói không rằng, Sáng kín đáo đưa tay vuốt tóc, bàn tay giơ ra ba ngón, nó cúi xuống nói rất nhanh và nhỏ : "Phương án 3!".

Thấy ba ông "Sao đỏ" vẫn không nhúc nhích, tên cận thị cầm cái thước khua mấy vòng ngang đầu, hét lớn :

- Chúng mày có nghe thấy gì không, cút ra khỏi nhà tao.

Như chỉ chờ có thế, Tùng và Sơn nhún mình nhảy vọt ra cửa, trong khi Sáng "lợn" lừ lừ đứng dậy, mắt vẫn đỏ, nhìn trừng trừng vào tên cận, thủ thế. Chỉ nháy mắt sau, Tùng và Sơn đã lại trở vào, mỗi thằng khệ nệ bê theo một chồng bốn viên gạch, trước sự ngạc nhiên của tên cận thị. Hai đứa lẳng lẳng đặt hai chồng nói xuống khoảng trống giữa nhà, theo hình thước thợ, cách nhau chừng năm hòn gạch hoa dưới nền nhà, rồi lùi về ghế ngồi, như không hề có mặt tên cận thị đứng đó.

Sáng "lợn", mắt vẫn gườm gườm nhìn tên "phù thủy đổi đèn", quờ tay xuống chân nhắc cái túi bóng đèn cháy đặt giữa bàn như để dọn chỗ, rồi bất ngờ, nó hít một hơi thật sâu, tung người lên, lộn ngược một vòng trên không theo bài "san-tô", vừa hạ chân xuống đất nhẹ nhàng không một tiếng động, Sáng lại tung người lộn tiếp một "cú" nữa theo chiều ngược lại, liền đó, nó thực hiện

một "xê-ri" đòn tay đánh vào... không khí :
chặt, chém phải, trái, đâm thẳng, bổ
thượng, móc... đòn thấp, đòn cao... nhanh
đến hoa cả mắt, chỉ nghe thấy gió phàn
phật. Tiếp đến là một loạt miếng, cũng
phong phú chẳng kém : ngang, dọc, bạt,
xoay, bay, liên hoàn... liên tục nối nhau rất
thuần thực, đẹp mắt. Sau cùng, chừng như
thấy đã đủ để thị uy, Sáng bay người lên
cao, thét một tiếng "a i a" dữ tợn, giáng gót
chân xuống chông ngói thứ nhất, đồng thời
vung cườm tay phải chặt xuống chông ngói
thứ hai, bốn viên ngói của cả hai chông, từ
trên xuống dưới, đều gãy vỡ, mảnh vụn bắn
ra xung quanh.

Sáng nhún mình rút về thế tấn, bàn tay
trái khép khum trước ngực, bàn tay phải co
ngửa bên sườn, hai đầu gối hơi chùng
xuống... nó hát hàm hỏi tên cận :

- Thế nào, cái thước gỗ của mày liệu có
cứng hơn được chông ngói này không ?...

Tên cận, mồm há tròn xoe đứng nhìn
cái thước, cái thước gỗ rơi từ trên tay xuống
nền nhà từ bao giờ, mặt nó tái xanh đít
nhái, toàn thân lẩy bẩy như vừa vớt dưới
nước lên. Sơn "mặt già" khoanh tay ngồi,
nhếch mép :

- Thế nào, ông bạn bốn mắt, liệu cậu
"tiểu đệ" đàn em tớ đây có đủ sức giải ông
lên công an không ?!...

Tùng "khềnh" thêm luôn :

- Khoan đã, hãy cho nó xem tận mắt
tang vật, để nó biết bằng chứng kết tội nó
như thế đủ chưa. Đây là chưa nói : ông chủ
quầy "trò chơi có thưởng" và cậu Khang
giúp việc, những nhân chứng sẵn sàng nhận
mặt chỉ tên nó, đang đứng chờ cả ngoài
kia...

Nói rồi, Tùng đi lại mặt bàn, mở miệng
túi, lần lượt lấy ra đủ 11 bóng đèn cháy xếp
một đồng lên cái khay để ẩm chén. Nó bảo
tên cận thị :

- Lại đây ! Giương mục kính lên mà xem
đi, xem cho kỹ từng cái một. Đây chính là
mười một cái bóng đèn hồng, mày nhận của
cậu Khang ở quầy "trò chơi", cũng chính là
những cái mày đã lắp đổi vào ba lớp học để
lấy trộm bóng đèn tốt về, một lớp ba bóng,
hai lớp bốn bóng...

Trong khi tên cận lăm lét tiến lại trước
bàn, nhìn chăm chặp vào đồng bóng đèn, rồi
toát mồ hôi hột khắp người, ngồi như đổ sụp
xuống ghế. Tùng "khềnh", Sơn "mặt già",
Sáng "lợn" đã trở lại ngồi xung quanh hắn,
Sáng "lợn" hỏi :

- Còn gì để nói nữa không !

Quả thật, tên cận thị - tên "phù thủy
đổi đèn" tình quái giống truyện A-la-đanh
trong "Nghìn lẻ một đêm" - không thể ngờ
lại gặp phải những bậc phù thủy cao tay

hơn nó, đến mức có thể biết được tường tận mọi hành động nó đã làm, lại còn chính xác từng chi tiết nữa chứ. Hồi nãy, ngờ mình chỉ bị "bất nọn", nó tính chuyện "cùn", già mồm chối cãi, thách thức, thậm chí sẵn sàng đánh lộn với ba chú "Sao đỏ" nhỏ con kia, nhưng sau khi được tận mắt "thường thức" màn biểu diễn ngoạn mục của Sáng "lợn", mà nghe nói nó chỉ là "tiểu đệ" đàn em của ông mặt già ngồi kia, tên cận hủ vía, nó nghĩ bụng : "Thật không tưởng tượng nổi, chúng nó cứ như người hành tinh khác xuống vậy. Cũng may, chứ mình "làm già" thêm chút nữa, khéo đã ăn no đòn rồi. Chương lực của tụi này khiếp đảm đến cỡ siêu, cứ nhìn bốn hòn ngói cũng đủ biết..."

Sáng "lợn" chỉ đóng bóng đèn cháy, hỏi như vị quan tòa :

- Chỗ bằng chứng này, và cả các nhân chứng đang chờ ngoài kia... liệu đã đủ để đưa mày lên công an chưa ?

Bất ngờ, Sáng vừa nói xong câu ấy, thì từ ngoài cửa nãy giờ vẫn để mở, ba bóng người xuất hiện và bước vào. Đó là Sơn "sọ", Quang "sọt" và Minh "tổ cú". Sáng "lợn" ngạc nhiên, "chẳng hiểu sao chúng nó lại biết mà mò đến đây ?", nhưng cả ba Tùng, Sơn "mặt già" và Sáng đều đứng lên đón và cũng giờ tay bắt cẩn thận, y như đã hẹn nhau từ trước. Sơn "sọ" nhìn đồng ngói vỡ

dưới nền nhà, mồm mỉm cười một mình, nó nghĩ bụng : "Có lẽ chưa lực lượng đặc nhiệm nào đi bắt tội phạm kiểu này. Đòi thuở nhà ai lại "biểu diễn võ công" cho thủ phạm xem bao giờ !" Còn Minh và Quang, nhìn "hiện trường", cũng hiểu ra mọi chuyện, nhưng các cậu lại nghĩ khác : "Liều lĩnh thật ! Cũng may mà chặt được vỡ hết, chứ vô phúc chỉ vỡ một viên, hoặc cả chồng ngói cứ trơ ra, như có lần cu "lợn" đã thử... thì ề mặt, chẳng những nó cười cho vào mũi, mà chưa biết chừng còn "xoi" no thước gỗ của nó nữa..."

Có thêm lực lượng, Sáng "lợn" đứng lên, ra dáng "chỉ huy chuyên án" hơn, nó hỏi tên cận :

- Bây giờ thế nào ? Còn phản đối gì không ?

Tên "phù thủy đổi đèn" khép tay ngồi thu lu, chịu thua :

- Dạ, em xin nhận tội đã lấy cắp bóng đèn, các anh muốn bảo em làm gì cũng được... Chỉ xin đừng bắt em lên đồn công an...

- Được ! Vậy lấy giấy bút ra đây...

- Dạ... em không có giấy...

- Vỡ ấy, mày không đi học à ?

- Em, em bỏ học mấy năm nay rồi ạ !

Tùng xen vào :

- Vậy đến lớp buổi tối để xem à, hay chỉ để xoáy bóng đèn...?

- Dạ, em mới xin học ngoại ngữ - tiếng Anh được có hơn tháng.

- Thì lấy vở ngoại ngữ ra đây, ngu à, giấy đây chứ đâu...

Tên cận lúi cúi đi ra tủ lấy vào một quyển vở quần nhàu và cây bút bi, vừa ngồi xuống bàn thì Tùng "khẽnh" với tay giật lấy quyển vở (chắc "máu" cán sự Anh văn của cu "khẽnh" đột xuất nổi lên - cả bọn nghĩ thế), nó mở xem mấy trang, rồi lắc đầu :

- Chữ như gà bới, tiếng mẹ đẻ cũng chưa nên hồn mà đòi Anh với iếc. Chia động từ sai tiết ! Học hành thế này không trách...
- rồi Tùng ném trả quyển vở cho tên cận - lấy trang giữa, viết đi !

Tên cận như cái máy, giờ trang giấy giữa cuốn vở, tay cầm bút. Nó ngẩng lên hỏi Sáng :

- Dạ, bây giờ viết... gì ạ !

- Khai hết chữ còn gì nữa. Nghe đây, ghi đi : "*Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam*", nắn nót vào, lỗi chính tả là viết lại đây, "*Độc lập - Tự do - Hạnh phúc*" xuống dòng, chữ to hơn một tí, "*Bản nhận tội*"...

Sơn "sợ", vốn là cán sự Văn của lớp, nghe thế, hơi khẽ lắc đầu, "có lẽ chưa có thể loại văn bản nào viết tiêu đề như thế cả", nhưng Sáng là "chỉ huy" vụ này, cứ để nó

làm tùy ý. Song, lúc tên cận viết xong, lại hỏi : "... Thế nào nữa ạ ?" thì Sáng nổi khùng, quát toáng lên :

- Nhận tội chứ còn thế nào nữa !... Không lẽ phần ấy tao cũng phải đọc cho mày chép, đây có phải "giờ chính tả" đâu !...

Sơn "sợ" đứng lên, ra gần bàn, từ tốn nói với tên cận :

- Cậu khai tên, tuổi, địa chỉ, tên bố - mẹ, nghề nghiệp, sau đó kể lại hết sự việc đã đánh tráo bóng đèn bằng cách nào, ghi rõ ngày, giờ, nơi bán, giá cả, số lượng v.v... Cuối cùng, cam đoan không tái phạm, ký tên... thế thôi.

Trong lúc kẻ nhận tội đang hý hoáy viết. Quang "sợ" nháy cả bọn ra cửa, như có việc cấp bách lắm, cần hội ý. Khi tất cả đã ra ngoài, vây quanh, thì Quang nhẩn nhó giục Sáng : "Bảo nó viết nhanh lên, ngắn ngắn thôi. Tớ... đói quá rồi !"...

*

Cho đến khi tên cận viết xong "Bản nhận tội", đưa cho Sáng, cậu ta đọc lại một lượt, rồi đưa trả lại cho hắn, nhíu mày, nói :

- Chưa được ! Còn thiếu một ý quan trọng, viết thêm ngay vào đi : "Cam đoan sẽ

bồi hoàn giá trị 11 cái bóng đèn đã lấy trộm cho nhà trường, hẹn đến thời gian nào thì nộp?" rõ chưa!

Sau khi tên thủ phạm đã viết xong phần "cam đoan" bổ sung, Sáng "lợn" xem lại lần nữa, mới đồng ý tuyên bố kết luận:

- Nhân danh thành viên của nhóm Đ... (suýt nữa thì cao hứng Sáng xưng "Đặc nhiệm", cu cậu chữa ngay)... nhóm... đội "Sao đỏ" nhà trường (Sơn "sọ" nghe thế, nhếch mép thâm nghĩ: "Thằng cha "lợn" này cũng liều miệng thật, dám xơi xơi nhận là Sao đỏ, cái mã nó, nếu không sớm sửa thói hay văng đẽm, còn lâu Sao đỏ mới kết nạp. May mà thằng kia không ở trường mình, nên cu Sáng mới thoải mái bốc phét thế chứ, có ai đánh thuế thằng ba hoa đâu), tôi tuyên bố: Sau khi thủ phạm đánh tráo bóng đèn đã viết "Bản nhận tội", cam đoan bồi thường và không tái phạm, xét mục đích phạm tội và hoàn cảnh hiện tại đã bỏ học, quyết định tạm thời không giao nộp cho đồn công an, tiếp tục theo dõi mức độ sửa chữa khuyết điểm và thời gian thực hiện bồi thường...

Sáng nhìn thẳng vào tên "đổi đèn", giọng nói đỡ gay gắt hơn, nhưng vẫn rất nghiêm:

- Thế là chúng tao đã "nới tay" với mày nhiều rồi đấy, liệu liệu mà sửa chữa. Nền

nhớ là không hành động nào của mày qua nổi mắt chúng tao đâu!

Cả nhóm đặc nhiệm kéo nhau ra về, đến đường. Sáng còn quay vào nói thêm:

- Tụi tao quên chưa nói: phạt mày, phải quét dọn nhà cửa, thu nhặt chỗ ngồi vỡ đồ đi. Có thể mới nhớ lâu được!...

Sáu chàng trinh sát chiến thắng trở về, vừa đi vừa bàn tán, trông giống như một nhóm bạn vừa tan buổi học nhóm. Không ai biết được chúng vừa tham gia làm một việc thật có ích. Bảo vệ tài sản nhà trường và ngăn ngừa hành vi phạm pháp tái diễn.

Qua đường, về đến đầu chợ, Minh "tổ cú" mới hỏi Sáng "lợn":

- Các cậu khá thật! Làm thế nào mà tìm ra được nó thế...

Sáng cũng hỏi lại ngay:

- Thế ai nói cho mà các cậu cũng biết mò được đến đây?...

Quang "sọt" ngắt lời:

- Thôi thôi xin các bố, mọi chuyện để hạ hồi giải đáp sau. Bây giờ, có thằng nào mang tiền đi không, ứng ra, kiếm cái gì cho vào bao tử đã... Đói run cả người lên rồi đây này!...

CÁC THÁM TỬ ĐI... XIN PHÉP HỘ

Sau buổi liên hoan cả lớp trước ngày được nghỉ hè, cô Hà chủ nhiệm gặp riêng Sơn "sợ" lớp trưởng, khi cậu ta đang cùng nhóm năm người kéo nhau ra về, cô Hà bảo:

- Sang năm, lên lớp 8, có thể cô sẽ vẫn được làm chủ nhiệm lớp mình. Em cũng sẽ tiếp tục làm lớp trưởng. Nhóm bạn của các em chơi với nhau làm cô rất hài lòng, chẳng những đã tự biết giúp đỡ các bạn yếu, kém cùng tiến bộ, mà còn đóng góp cho nhà trường được nhiều việc. Cô Oanh hiệu trưởng gửi lời khen các em và chúc các em nghỉ hè vui vẻ, lập thêm nhiều "chiến công"

mới. Có một điều, cô muốn góp ý, các em thử suy nghĩ xem : cô vẫn thắc mắc là tại sao nhóm các em lại không có các bạn nữ ? Nay cô nói đừng cười nhé : chớ có coi thường con gái, các bạn ấy cũng thông minh, sâu sắc lắm đấy !

Sơn "sợ" đỏ hết cả hai tai, cứ thò tay gãi gáy mãi. Trước lúc chia tay cô giáo, cậu ta mạnh dạn nói :

- Chúng em chưa dám hứa, nhưng chúng em sẽ cố gắng nghe lời cô.. Chỉ sợ các bạn ấy... quá giữ ý thôi...

*

Cuộc họp nhóm "đặc nhiệm C21" hôm nay tổ chức vào buổi sáng, ngay sau khi tập thể dục ở sân bóng sau trường. Đây cũng là buổi gặp mặt đầu tiên từ hôm được nghỉ hè của các chiến sĩ trình sát lớp 7 - (à quên, sang năm lên lớp 8 rồi còn gì) - nghiệp dư này. Vì không phải đi học như mọi khi, chúng thỏa thuận với nhau thay đổi "lịch" họp nhóm, thống nhất chuyển về buổi sáng, sau giờ tập võ.

Vừa ngồi xuống bên cột gôn sân bóng, Tùng "khểnh" đã xin phát biểu trước :

- Có một việc, cần phải báo ngay cho các cậu biết để chuẩn bị và thống nhất kế hoạch: Thứ năm tới, bố mẹ tớ sẽ cho tớ đi nghỉ mát ở Sầm Sơn năm ngày, cùng với cơ quan. Tớ đã hỏi bố rồi, nếu tụi mình muốn cùng đi như mọi năm, cũng được, **nhưng** phải báo cho bố tớ trước để đăng ký xe ô tô... Vậy các cậu về xin phép bố mẹ ngay đi, nếu được, sáng mai báo cho tớ để còn kịp đăng ký.

Sáng "lợn", nghe thấy lại đi biển, sướng quá reo lên :

- Tuyệt vời ! Đi chứ, nhất định phải đi, bố mẹ tớ thế nào cũng đồng ý ngay. Cố gắng đi tất cả nhé. Hay lắm, kỳ này lại nướng mực đánh tá lả, luộc ghẹ ăn ngay trên bãi cát, nhớ mang thêm tương ớt, cả còn nữa, à phải rồi, mì chính, đường và chanh nữa chứ...

Quang "sọt" cắt ngay nguồn cảm hứng của cu "lợn" :

- Từ từ đã nào, chỉ tán ăn là giỏi, cứ làm như đang ngồi trên bãi biển rồi không bằng... Thế còn vụ "XAP", điều tra xưởng làm đồ âm phủ và in "thơ đề" ?

Minh "tổ cú" cũng hòa theo :

- Ủ đúng đấy còn vụ XAP, đã nhận với bố tớ rồi cơ mà...

Sáng "Lợn" tặc lưỡi :

- Đi biển về "làm" tiếp ! Nhất trí không? Cho biểu quyết...

Năm nắm tay giơ lên, thiếu mỗi Minh "tổ cú". Vậy là quá bán. Điều đó chứng tỏ sóng biển có sức hấp dẫn quá mạnh đối với các trình sát nghiệp dư này.

Thế là buổi họp nhóm đầu hè của sáu chàng nhóm S³MQT đáng lẽ dành bàn phương án truy tìm "xưởng âm phủ" (XAP) - "vụ án" còn nợ các chú công an, mà bố của Minh "tổ cú" - đội trưởng cảnh sát hình sự phường - đã gọi ý "nhờ" các trình sát tí hon giúp một tay, thì bây giờ cuộc bàn luận bỗng chuyển sang chủ đề "tắm biển" thật tự nhiên và sôi nổi.

Chả là, như các bạn đã biết, đã thành nếp quen, năm nào cũng vậy, chỉ cần một trong năm gia đình tổ chức đi tắm biển, là các cậu chàng nhà ta có mặt đủ. Các vị phụ huynh vốn đã nhả mặt "ngũ tướng" quý sứ này rồi, song biết các "chiến hữu" của con mình đều là cán sự lớp, lại toàn học giỏi cả, nên càng ưng chiều tụi chúng lắm. Đã đi học, ai chả có bạn, mà thấy các bạn bè con mình mặt mày sáng sủa, thừa gửi lễ phép, thông minh, chăm học, con nhà gia giáo cả, ai chẳng yên tâm. Thôi thì chúng có nghịch tưng nghịch ma một tí, cũng chẳng sao, tuổi hiếu động mà. Nên các chàng nhà ta có đề

đạt, xin xỏ chuyện gì, thường đều được đáp ứng liền.

Chỉ khó mỗi Sơn "mặt già", mới được nhập hội đầu năm, lại là "lao động chính" của quán Karaôkê ở nhà, việc đóng cửa quán hát, nghỉ hàng tới năm ngày, đối với nó không phải chuyện đơn giản. Nghe Tùng vừa đưa ra chuyện đi biển, Sơn đã tiu nghỉu nghĩ đến năm ngày sẽ phải lủi thủi một mình khi các bạn đều được đi hết. Giờ lại nghe cả bọn bàn tán rôm rả kế hoạch đi chơi, ăn uống, chuẩn bị hành lý, quần áo, giày dép mang theo... Nhất là Minh "tổ cú", ban nãy thì chả buồn giờ tay "biểu quyết", bây giờ cũng góp chuyện như khiếu, nó còn dặn cả bọn "nhớ mang theo "sổ tay đặc nhiệm" để đề phòng nhớ có "vụ" gì xảy ra, "đánh án" luôn, làm cho cậu "mặt già" càng buồn, trông phải già thêm mấy tuổi. Mãi sau, cả bọn mới để ý, thấy "ông chủ Karaôkê" từ nãy chẳng nói năng gì, mặt lại dუმ đó như cái... bị rách, chợt không ai bảo ai, cùng im bật. Quang "sọt", vốn gần gũi và đồng cảm với Sơn "mặt già" hơn cả, đoán biết ngay lý do gì khiến ông bạn "ca sĩ" của mình lại đột nhiên ủ rũ đến thế. Quang chỉ ngón tay vào... nách "mặt già", động viên :

- Cậu lại đang lo không được đi chứ gì ? Cứ yên trí, tất cả chúng tớ sẽ cùng kéo đến gặp bố mẹ cậu thuyết phục xin cho cậu đi

bằng được. Được chưa ? Vui lên chứ, chưa chi đã làm bộ mặt "đưa đám" thì chúng tớ vui làm sao được, cụt mất cả hứng... Vừa rồi mình đang nói đến đâu nhỉ, à tiết mục mực nướng, chính ra người ta phải uống bia, ăn mực mới đúng kiểu, nhưng tại mình chưa biết uống bia, theo tớ thay bằng "Coca" hay "Pepsi" cũng được, mỗi thằng một ly, nhấm nháp, vừa đánh tá lả vừa lai rai, hết chê...

Sơn "sọt" lớp trưởng và Minh "tổ cú", bao giờ cũng ra vẻ đàn anh hơn, giục cả bọn :

- Thôi chưa bàn đến chuyện ấy vội, tớ nhất trí với cậu Quang, phải "vận động" gia đình cậu Sơn "mặt già" để nó cũng được đi, chứ nhóm mà thiếu một người, có đi đâu cũng mất vui. Bây giờ, tớ đề nghị bọn mình đi ngay bây giờ, cùng đến nhà Sơn, cử võ sư lớp trưởng Sơn "sọt" đại diện cho nhóm nói với bố, mẹ cậu ấy, cái khoản "thuyết khách" thì Sơn "sọt" nhà ta siêu lắm, tớ nghĩ chắc là được thôi.

Vậy là cả bọn lũ lượt theo Sơn "mặt già" về nhà. Cậu "chủ quán" ta cảm động lắm, hăng hái dẫn đầu, vừa đi vừa dặn Sơn "sọt" :

- Chủ yếu, cậu phải nhắc hộ tớ phần kết quả học tập của năm học, tớ được lên lớp và "học sinh tiên tiến" - điều đó từ bé đến giờ chưa bao giờ tớ đạt được đâu... Nhớ nhé, vì đến bây giờ, bố mẹ tớ vẫn chẳng biết và hỏi han gì đến kết quả năm học của tớ cả. Các

cậu đừng cười, cái nếp nhà tớ nó thế. Tớ mà không nói thì thôi, chứ được lên lớp hay "đúp", học giỏi hay kém, thi đỗ hay trượt, thậm chí... có còn đi học nữa không, bố mẹ tớ cũng chẳng biết...

- Sao kỳ thế - Sáng "lợn" hỏi - nghe cứ như là "chuyện lạ đó đây" ở trên báo ấy...

Tùng "khểnh" chêm vào :

- Không thể tin nổi... Nếu thế, cái năm kia ấy, cậu còn nhớ một lần cô giáo nhờ tớ mang "giấy" đến cho bố mẹ cậu không ? Cô bảo, vì đã mấy lần, cô gửi thư tay, cậu đều "vâng dạ" nhận rồi chẳng thấy đưa cho bố mẹ gì cả, cô chờ đến tuần lễ vẫn không thấy gia đình "hồi âm" ! Trong khi cậu vừa nói bố mẹ cậu "thoải mái" thế, thì việc gì cậu phải sợ, mà không đưa thư ?...

Sơn "mặt già" vô tư và thật thà đáp ngay :

- À, cái hồi tớ "vua" đi học muộn, và bỏ tiết, bỏ học mấy ngày chứ gì... nhớ rồi, tớ về đưa thư của cô cho bố mẹ ngay đấy chứ, lần nào cũng đưa hết. Mẹ tớ bảo : "Có mỗi một chuyện, sao nói nhiều lần thế. Còn bố tớ thì nói : "đến xin cô thông cảm, nhà em có khách hát ban ngày, phải lo tiếp, khách hàng là thượng đế mà !"...

Sáng "lợn" phá lên cười như nắc nẻ :

- Tớ mà được có bố mẹ như cậu thì... hết xảy. Nhưng mấy lần đến nhà, tớ cũng thấy

bố mẹ cậu cũng quan tâm, thậm chí rất... tự hào về cậu đấy chứ, toàn ca ngợi ông quý tử mặt già nhà mình thôi. Một lần, mẹ cậu còn nói : "Cũng may, chứ không có nó lo lắng cửa hàng, nhà bác biết sống bằng gì"...

Sơn "mặt già" công nhận ngay :

- Bố mẹ tớ ngày xưa khổ nhiều rồi, hai ông bà đều là thương binh cả, sức khỏe yếu lắm, không làm được việc gì lâu đâu, nên tớ nghĩ, cả nhà có mỗi mình, phải cố gắng để bố mẹ đỡ vất vả...

Nghe Sơn "mặt già" nói, năm chàng đặc nhiệm tự nhiên im lặng, mỗi đứa theo đuổi một ý nghĩ riêng, nhưng phải nói, anh nào cũng cảm thông và xúc động trước hoàn cảnh của bạn, và tự thấy mình như có lỗi trong việc này. Ai lại chơi với nhau đã bao lâu, đến bây giờ mới biết bố mẹ bạn là thương binh. Hóa ra Sơn "mặt già" không như chúng tưởng, cậu ấy vừa đi học vừa phải làm việc giúp đỡ bố mẹ, thời gian thật là ít ỏi và bận rộn. Ấy thế mà hồi điều tra vụ "chấn tử ăng-ten", một mình một "chuyên án", "mặt già" vẫn sắp xếp thời gian hoàn thành nhiệm vụ, tìm ra thủ phạm, mà chẳng hề kêu ca phàn nàn. Đàng này, năm chàng Sơn "sợ", Sáng, Minh, Quang, Tùng, so với hoàn cảnh của Sơn "mặt già" thì đã ăn nhăm gì. Ngoài việc phải tự nấu lấy bữa cơm trưa mà ăn, có lẽ các

cậu chẳng có gì để làm nữa, đến như Minh "tổ cú", đi tắm cũng phải để mẹ giục đến mấy lần thì sượng quá rồi còn gì. Thế mới biết, đợt vừa rồi Sơn "mặt già" phấn đấu từ diện yếu kém, suýt soát "cá biệt", mà lên được "học sinh tiên tiến" thì chứng tỏ nó cố gắng ghê gớm lắm. Đã đành, từ sau ngày "nhóm đặc nhiệm" quyết định phân công từng người kèm cặp, giúp đỡ các bạn kém, Quang "sọt" nhận đến với Sơn "mặt già" thì nhiều bạn nữa trong lớp đã có chuyển biến hơn, lớp không còn diện học sinh yếu kém, nhưng gì thì gì, phải nói, kết quả học tập cuối năm của Sơn "mặt già" trong hoàn cảnh gia đình như vậy, chủ yếu do nỗ lực và quyết tâm của chính cá nhân nó...

Quang "sọt", trong năm học, chiều nào cũng có mặt ở nhà Sơn để duy trì giờ giấc học ở nhà, và giúp đỡ cậu ta làm bài, nhưng quả là mấy đứa chỉ tùm tùm nhau quanh bàn học nhà trên, chứ chả mấy khi xuống đến phòng bố mẹ của Sơn cả, nên hôm nay nghe "mặt già" nói, Quang ân hận lắm. Không chơi, không đến nhà nhau bao giờ đã đành, mình ngày nào cũng ở nhà nó, mà không biết đường hỏi han, chào thăm bố mẹ người ta, đến nghề nghiệp và sức khỏe của bố mẹ bạn thế nào mà cũng không biết thì thật là thiếu sót quá. Qua ánh mắt bốn đứa nhìn mình, Quang thấy như các cậu ấy

muốn trách : "hoàn cảnh gia đình "mặt già" như vậy, thế mà từ bao lâu không nói cho cả nhóm biết !"...

*

Bố Sơn "mặt già" năm nay chừng hơn bốn mươi tuổi, bị thương ở vùng sọ não hồi tham gia chiến đấu trong chiến trường, tuy chân tay vẫn lành lặn không có vết gì là thương binh cả, nhưng do ảnh hưởng của vết thương hiểm ác, đầu óc ông lúc nhớ lúc không, nói năng nhảm lẫn, thậm chí đôi lúc hay cáu giận đột ngột. Còn mẹ Sơn, là chiến sĩ canh giữ đường ống dẫn dầu - bà thường gọi tắt là "lính đường ống" - Trường Sơn, tham gia chiến dịch Hồ Chí Minh. Những năm tháng vượt rừng "theo" đường ống vào nam, đơn vị phải đi qua vùng giặc Mỹ rải chất độc hóa học, mái tóc thời thiếu nữ của bà không biết đã rụng đi mọc lại đến lần thứ bao nhiêu, nước da bà xanh xao, khuôn mặt hốc hác, chỉ còn đôi mắt vẫn nhân hậu, trong sáng. Bố và mẹ Sơn gặp nhau trong viện quân y những tháng điều dưỡng sau chiến tranh, cảm thông những mất mát, hai người cựu chiến binh - thương binh ấy đã nên vợ nên chồng, và may mắn thay, sau

khi cu Sơn (tức là Sơn "mặt già" bây giờ) ra đời, các bác sĩ sản khoa đã báo cho bà một cái tin đau đớn : "Chị vĩnh viễn không còn khả năng sinh nở nữa !"...

Thấy Sơn "mặt già" về, theo sau là nhóm bạn năm người, mặt mũi sáng sủa, đáng điệu ngoan ngoãn, lễ phép, lại kéo nhau vào lần lượt chào, bố mẹ Sơn "mặt già" ngạc nhiên lắm. Thực tình, từ ngày nó đi học, chưa bao giờ ông bà được bạn bè của con đến thăm cả. Mẹ Sơn đơn đả đáp lời chào của năm cậu, vui vẻ :

- Chào các cháu ! Các cháu vào chơi. Gớm hôm nay đi đâu mà đông vui thế...

Sơn "sọ" - đã được phân công trước - lễ phép :

- Dạ thưa bác, tất cả chúng cháu đây đều học cùng lớp bạn Sơn, trong năm học, vì bận rộn quá nên ít có điều kiện đến thăm gia đình của nhau, nay chúng cháu đã được nghỉ hè, lại đều được lên lớp cả, nên hôm nay rủ nhau đi đến nhà các bạn chơi, cũng là để thăm sức khỏe gia đình. Nhà bạn Sơn đây là nhà chúng cháu đến đầu tiên đấy ạ...

Mẹ Sơn "mặt già" cảm động thực sự, quả là mọi ngày bà vẫn nghĩ con mình, tuy ở nhà làm được nhiều việc, nhưng tới trường, vẫn là lứa "trẻ con", chỉ giỏi nghịch ngợm, la hét, nhưng hôm nay, nghe Sơn "sọ" nói, lưu loát và gãy gọn, lễ phép, bà bỗng

thăm nghĩ : "Thì ra bấy lâu cứ nghĩ tụi nó còn bé, chẳng biết gì, hóa ra chúng nó cũng đã khôn lớn rồi, ăn nói có kèm gì người lớn đâu..." Bà hiền hậu :

- Bác cảm ơn các cháu !... Sơn, con đi lấy nước mời các bạn uống đi chứ, lấy cả kẹo nữa nhé...

Sơn "sợ" đứng lên, trình trọng tiếp :

- Cháu xin lần lượt giới thiệu để bác biết tên từng người : đây là bạn Minh, tổ trưởng tổ 2, các sự toán, đây là bạn Quang, cán sự môn hóa, tiếp theo là bạn Tùng, người thấp nhất có cái răng khểnh đấy ạ, là cán sự Anh văn, cũng là tổ trưởng, còn kia là bạn Sáng, cán sự môn vật lý, và cháu - cũng tên trùng với bạn Sơn, năm vừa qua cháu làm lớp trưởng và cán sự văn học của lớp ạ. Tất cả nhóm chúng cháu đều đạt "học sinh tiên tiến", cả bạn Sơn nhà mình cũng thế...

Mẹ Sơn "mặt già" xoa đầu cu "sợ" lớp trưởng :

- Các cháu ngoan quá, đều học giỏi cả, lại toàn cán bộ của lớp nữa ! Vậy là bác yên tâm lắm, em Sơn nhà bác chơi với bạn bè, lại được như các cháu đây, thì bác chẳng còn phải lo gì nữa... Nhưng, cháu vừa nói : Sơn nó cũng đạt "học sinh tiên tiến" à, thật không ?

Sơn "sợ" cười, thưa :

- Bạn Sơn, chỉ kém có "mấy phảy" nữa, không thì đã đạt loại giỏi rồi bác ạ...

Sơn "mặt già" này giờ mới nói :

- Năm nay con được xếp loại khá, con quên chưa nói với bố mẹ, hôm lớp tổ chức họp phụ huynh cuối năm, bố mẹ đều đang mệt cả... Nhưng thưa mẹ, con tiến bộ được như vậy, chính là do có các bạn đây giúp đỡ, nhất là bạn Quang kia, mẹ biết rồi đấy...

Quang "sợ" khiêm tốn :

- Sao cậu lại nói thế, do cố gắng của cậu là chính chứ, tớ chỉ nhắc nhở và duy trì thời gian học ở nhà, mới lại - Quang nói vui - chủ yếu tớ mê "món" Karaôkê, nên thích đến đây thôi...

Tất cả cười vang, không khí bắt đầu chuyển sang quây, tếu như vốn có giữa những ông tướng "nhất quỷ, nhì ma" này. Sáng "lợn" tranh thủ khai mào ngay :

- Đứng đấy bác ạ, nó trước đây là diễn viên xiếc, chuyên biểu diễn tiết mục "đi cầu nhảy sợ", giờ người ta thải hồi, nên nó mới tính chuyện tập hát để chuyển sang nghề "ca sĩ" đấy ạ...

Quang "sợ" bị Sáng lôi "tiểu sử" của mình ra bêu, tức lắm, nhưng nó cũng chẳng chịu thua :

- Thưa bác, cái bạn vừa nói ấy, nhà ở trại chăn nuôi. Người ta bảo "gân mục thì

đen...", nó suốt ngày xem lợn ăn, nên cũng ăn khỏe lắm a...

Minh "tổ cú" thấy các tướng bắt đầu quá đà, chặn ngay :

- Thôi các cậu, để cho bác đây còn nghỉ chứ, mất trật tự quá, bác trai cũng đang nằm trong nhà, các cậu làm âm ỉ lên thế này, bác ấy không ngủ được.

Minh vừa nói xong, thì bố Sơn "mặt già" cũng từ trong buồng đi ra, nét mặt rất vui, hình như nãy giờ ông đã nghe hết mọi chuyện của bọn trẻ, ông xởi lời nói :

- Không sao, cứ nói chuyện đi, bác có ngủ đâu. Như thế thì mới gọi là học trò chứ - ông ngồi xuống bên Minh - các cháu vui quá...

Cuộc "kê kích" tưởng như thế là chấm dứt, ai ngờ không khi chỉ im lặng được mấy giây, Tùng "khềnh" tiếp ngay :

- Thưa bác, bạn vừa nói, ngồi cạnh bác trai ấy, tên là Minh, may mà dạo này tiến bộ, chịu khó tắm rửa rồi, chứ không, chắc bác không chịu nổi từ nãy đến giờ đâu... hồi lắm ! Mẹ nó còn gọi nó là thằng "tổ cú" cơ mà...

Minh "tổ cú" tuy vừa nói các bạn trật tự, nhưng bị "chọc sượng", cũng cuốn theo đà luôn :

- Nhưng dù sao thì tớ cũng đã tiến bộ rồi, có hồi nữa đâu, đây các cậu xem, - nói

rồi Minh quay đầu hít hít hai vai áo - còn thơm nữa là khác...

Cả bố và mẹ Sơn "mặt già" thấy vậy, không nhin được, cùng bật cười. Sơn "sợ" biết tính Minh "tổ cú" không giỏi cái môn "bắn phá chàm chọc" này lắm, nên quyết định hỗ trợ ông nhóm trưởng đặc nhiệm để cứu nguy :

- Minh nói đúng đấy, nói chung thì cậu nào ở đây cũng có điểm hay và không hay, vấn đề là có sửa chữa tiến bộ được không mới là quan trọng. Thưa bác, ngay như bạn Sơn nhà ta, học kỳ một vẫn còn thuộc diện yếu kém, nhưng chỉ cần tự mình cố gắng phấn đấu, nay đã suýt soát học sinh giỏi rồi. Chứ thú thực, mới nghe, ai cũng nghĩ : bạn Sơn chỉ thạo điều khiển máy, lắp băng, hát "môi", chứ đâu biết bạn ấy học cũng thông minh và tiếp thu nhanh kinh khủng đấy chứ a...

Sơn "mặt già" gãi gãi đầu:

- Các cậu cứ quá khen, tớ đã ăn thua gì...

Mẹ Sơn, chưa bao giờ vui như hôm nay, bà xởi lời:

- Có các cháu đến, làm hai bác vui hẳn lên. Từ giờ, thỉnh thoảng, các cháu có điều kiện cứ đến đây chơi với Sơn nhé. Bạn bè chơi với nhau, lại biết giúp đỡ nhau cùng tiến bộ thế này, là quý hóa lắm rồi. Thôi,

bây giờ, Sơn mời các bạn lên phòng hát, mỗi cháu hát mấy bài cho vui, nghỉ hè rồi mà, mới lại mấy khi các cháu đến chơi nhà bác được đông đủ thế này...

Nghe nói đến hát, Quang "sọt" vỗ tay định nhảy lên reo mừng, thì Sơn "sọ" bấm nhẹ vào tay Quang, thầm thì: "Cậu này, từ từ đã nào. Còn... chuyện kia?". Quang "sọt" chợt nhớ ra. Cả bọn đưa mắt nhìn nhau. "Ừ, chủ yếu chúng mình kéo đến đây là để xin phép cho Sơn "mặt già" được đi biển cơ mà". Thấy tất cả chợt im lặng, mẹ Sơn ngạc nhiên, bà hỏi rất tâm lý:

- Sao, có chuyện gì thế? Hình như các cháu muốn nói với bác điều gì phải không?

Sơn "sọ" từ lúc đến mới trở "khúc đạo đầu", bây giờ mới vào vai thực thi trách nhiệm được giao, hai tai đỏ dừ, ăn nói tự nhiên mất hẳn mạnh dạn, ngắc ngư nói:

- Thưa hai bác, còn một việc, chúng cháu muốn... đề đạt... giúp bạn Sơn... Thứ năm này, gia đình bạn Tùng tổ chức đi tắm biển cùng cơ quan, mọi năm, chúng cháu đều xin phép bố mẹ được cùng đi tất cả. Năm nay, chúng cháu thay mặt các bạn... đến xin phép hai bác cho bạn Sơn cùng đi với chúng cháu. Chúng cháu xin hứa sẽ bảo ban nhắc nhở nhau chơi vui an toàn, đi đến nơi về đến chốn ạ...

Bố mẹ Sơn cùng hỏi:

- Thế cơ quan bố mẹ Tùng tổ chức đi nghỉ mát ở đâu, mấy ngày?

- Dạ, đi Sầm Sơn. Năm ngày ạ...

Sau khi hỏi kỹ thủ tục, tiền nong đóng góp, nghe các cậu kể về các chuyến đi mọi năm, bố Sơn vui vẻ đồng ý ngay, ông nói:

- Được thôi, cũng cần phải có lúc nghỉ ngơi, vui chơi để thư giãn đầu óc. Các cháu cứ bảo nhau học hành cho tốt như thế này, thì làm sao bác không đồng ý được. Và lại anh Sơn năm nay, lần đầu tiên phấn đấu lên "tiên tiến", cũng đáng được thưởng lắm chứ. Bác nhất trí cho Sơn đi cùng với các cháu...

46

VỤ ÁN TRÊN BẾN TẮM

Thế là tất cả: Sơn "sọ", Sáng "lợn", Minh "tổ cú", Quang "sọt", Tùng "khềnh", Sơn "mặt già" - sáu chàng trinh sát "nhóm đặc nhiệm C21" chiếm gần một góc xe trên chuyến ô tô đi Sầm Sơn của cơ quan bố Tùng

"khểnh". Các cậu bảo nhau quy định : tất cả cùng mặc đồng phục nhà trường và quàng khăn đỏ, làm cho không khí của chuyến đi sinh động hẳn lên. Các bậc cha mẹ cũng mang con đi cùng tỏ vẻ rất hài lòng và chiều chuộng nhóm trẻ đầy thiện cảm này, họ cho con cái cùng tách ra "nhập bọn" với sáu chàng đội viên phía đầu xe. Có vị còn vội vàng tìm hàng bách hóa, mua ngay chiếc khăn đỏ cho con quàng vào để "lên ngôi với các bạn". Vậy là, mấy dãy ghế phía trước được ưu tiên dành cho các cậu choai, áo quần bánh bao, rục rờ khăn quàng đỏ, trông rất đẹp mắt và vui nhộn. Mới trông, người đi đường cứ ngỡ là xe chở các em đi tham quan hay cắm trại hè ở đâu đó.

Dọc đường đi, nhóm các cậu bày ra đủ mọi trò, nào thi kể chuyện tiếu lâm, đánh tá lả búng tai, chơi "Hội đồng tổng... cốc", đồ vui và cả hát tập thể nữa, tiếng nói cười không lúc nào dứt, làm các cô các chú cũng vui lây, chẳng thấy một ai ngủ gật cả...

Quá trưa, xe dừng ở một nhà nghỉ cách bờ biển chừng 400 mét, bác trưởng đoàn sắp xếp chỗ ăn nghỉ và thông báo nội quy, giờ ăn, cùng các dịch vụ của nhà khách. Theo yêu cầu của Sơn "sọ" và Tùng "khểnh", và cũng được sự đồng ý của các vị phụ huynh, tất tật bọn trẻ được tập trung ở cùng một phòng có 10 giường, cũng đầy đủ đèn, quạt,

buồng tắm nóng lạnh và cả ti-vi nữa. "Quân số" cả phòng tuy lên tới 17 mống, nghĩa là phải đến 7 giường chấp nhận nằm hai người, nhưng cũng không cậu nào chịu sang phòng khác, sức hấp dẫn và lôi cuốn của sáu chàng mặc đồng phục đã hút "dính" các cậu lại với nhau ngay trong ngày đầu tiên, khó mà tách nổi.

Trong bọn có hai đứa con gái, cũng chạy nhảy, hò hét, nô đùa chẳng kém gì con trai. Nhưng cuối cùng, hai đứa cũng nghiêm nhiên chiếm độc quyền hai giường mà không đứa nào dám thắc mắc gì. Còn lại, tám giường, bọn trẻ bàn nhau có sáng kiến kê sắp tất cả vào nhau, như sạp ngủ của bộ đội ở lán trong rừng, thoát vào nhà, trông như cái sân khấu múa rối, chẳng ai nhìn được cười cả. Sơn "sọ" vẫn là đứa lớn nhất, nó phân công mỗi người một việc, người giữ chìa khóa phòng, người duy trì giờ giấc ăn cơm, ngủ trưa, người có trách nhiệm "điểm danh", đếm quân số trước và sau khi tắm, trước khi đi ngủ, rồi cả việc quét nhà, đổ rác... cũng được cắt đặt đầy đủ hết. Đường nhiên, các "trọng trách" đều rơi vào dân trinh sát năm giữ, để còn "hoạt động" riêng nữa chứ...

Sáng ngày thứ hai, cả bọn đang chia làm hai phe chơi cướp bóng trên bãi cát sát mép nước biển rất sôi nổi và hào hứng, thì bỗng bố Tùng "khểnh", vẫn mặc nguyên quần áo, từ trên rặng phi lao, chỗ mọi người để quần áo bên mấy quán giải khát, chạy xuống, ông hốt hải hoi :

- Các cháu còn chơi và tắm ở đây đủ cả chứ, đã có cháu nào về trước chưa ?

Sơn "sọ" nhìn ngay một cậu - tên là Vũ, người được giao việc chuyên điểm danh, "đếm quân số" của phòng, giục :

- Có ai về trước không ? Vũ...

- Chẳng biết có đứa nào tự ý về không, nhưng không có ai báo với tớ là "lên bờ" cả. Để tớ tập hợp điểm lại xem nhé...

Nói rồi, Vũ cầm chiếc còi vẫn đeo lưng lẳng trên cổ, thổi giật lên đúng theo tín hiệu "tè - tách - tách" - hiệu còi "gọi đội trưởng" vẫn dùng trong tập nghi thức đội ở trường (chúng quy định cho cả phòng hiệu lệnh tập hợp như vậy). Cứ thế, Vũ phồng mồm trợn má thổi liên hồi, cho đến lúc tụi trẻ đã ngừng chơi từ bao giờ, tụi lại vây quanh, mà nó vẫn cứ "tè - tách - tách" rất... say sưa, cứ y như đang đọc tấu sáo trúc vậy. Sáng "lợn" đứng bên cạnh phải hét lên : "Thôi ! Đủ rồi đấy, cậu định thổi luôn cả còi... giải tán sao ! Điểm luôn đi, xem có thiếu đứa nào không...", Vũ mới chịu... nhả còi. Cái thằng,

chả biết con cái nhà ai, cũng "máu" chỉ huy và nhanh nhẹn ra phết, nó thoát gọi cả bọn đứng tụm riêng vào một đám, rồi nhảy lên đấy chiếc thuyền úp trên bãi cạn để nhìn cho rõ, giơ ngón tay trò lảm nhảm một hồi. Xong, nó nhảy xuống, bảo Sơn "sọ" :

- Mười bảy, còn nguyên, chưa ai về cả...

Sơn "sọ" quay ra bố Tùng "khểnh" :

- Chúng cháu cũng vừa xuống biển được độ hơn nửa tiếng, và lại, nếu có về thì cùng về, chứ không để ai về trước, về sau đâu ạ, bác cứ yên tâm...

Bố Tùng nhíu mày, lăm lăm :

- Lạ nhỉ, có đúng là chưa ai về không, hay có cháu nào về nhà nghỉ rồi lại ra không?

Cả Vũ, cả Sơn "sọ" và Tùng đều thưa :

- Không có ai đâu ạ, chúng cháu đang chơi vui lắm mà...

Thấy bố vẫn đăm chiêu ngẫm nghĩ, Tùng tế nhị kéo bố ra một chỗ, hỏi :

- Có chuyện gì thế bố, bố cứ nói để tụi con "giải quyết" cho...

Bố Tùng đang lo lắng, nghe thế cũng phải mỉm cười :

- Không, không có chuyện gì đâu. Nhưng sao lạ nhỉ ? rõ ràng họ bảo có hai đứa lên rồi cơ mà...

Tùng sốt ruột, gặng ngay :

- Thế mà bố bảo không có chuyện gì, vậy bố vừa nói hai đứa lên rồi là thế nào ?

Bố Tùng cúi xuống, nói nhỏ hơn :

- Trên chỗ gửi quần áo, họ bảo đã có hai đứa trong bọn con, mặc quần bơi màu vàng, lên lấy túi quần áo để thay. Không biết là ai, nhưng túi đồ của nhà bác Bích không còn ở đây nữa. Tiền thì không có nhiều, nhưng trong túi bác ấy để chìa khóa phòng, chìa khóa các loại cửa gia đình, và nhiều loại giấy tờ cần thiết khác... trong khi các con bảo chưa có ai lên bờ cả, vậy không lẽ đã có kẻ gian trà trộn vào lừa để lấy trộm ? Thôi, các con cứ tắm đi, để bố lên hỏi lại xem, bố chỉ sợ người ta hiểu lầm... phiền phức, mang tiếng thôi...

Tùng nghe xong, áy náy lắm, nó bảo bố:

- Được, bố cứ lên đi, chúng con cũng sẽ lên ngay đây. Nhất định phải tìm lại cái túi cho nhà bác Bích...

ĐIỀU TRA DỤC BÃI BIỂN

Tùng quay lại, trông ánh mắt nó, năm chàng trinh sát nhóm "đặc nhiệm C21" hiểu ngay "lại có chuyện rồi". Khi sáu cái đầu đã chụm vào nhau, ngồi quây tròn trên cát ướt, trông như mấy chú nhỏ đang ngồi "xây lâu đài", Tùng "khểnh" nói ngay :

- Minh "tổ cú" quả là độc mồm độc miệng, nói thiêng thật, ra biển mới được một ngày, đã có trục trặc xảy ra rồi...

- Thôi, vòng vo mãi, độc với chả thiêng, nói luôn đi, đã xảy ra chuyện gì thế - Sáng "lợn" sốt ruột giục.

Tùng "khểnh" bốc một nắm cát, rồi nắm nữa, thả cho cát chảy từng giọt theo nước, bảo cả bọn :

- Các cậu cũng bốc đi, giả vờ mấy thằng mình đang ngồi "xây lâu đài", vừa chơi tớ vừa nói, để chúng nó đỡ nghĩ...

Mấy cậu cùng bốc cát ướt làm theo, Tùng mới bắt đầu kể :

- Trong khi tất cả bọn mình, hay nói chính xác hơn, cả phòng mình đang tắm và chơi đông đủ, không thiếu đứa nào ở dưới biển, thì trên chỗ gửi quần áo của quây giải

khát, có hai cậu bé - theo bố tớ nói thì cùng mặc quần bơi màu vàng - đã nói với người chủ quầy gửi đồ bị mất là túi của nhà bác Bích, tuy không có vật gì đáng giá, nhưng trong túi có để nhiều giấy tờ cần thiết, chum chìa khóa các loại của gia đình, và cả chìa khóa phòng nghỉ ở nhà khách nữa...

Quang "sọt" đập nắm cát ướt, làm đổ cả "quả núi" đang "xây" dở, nói liền :

- Trong hội ở phòng mình đúng là có hai đứa mặc quần bơi màu vàng. Kia, các cậu thử nhìn lại mà xem...

Cả bọn quay lại quan sát đám trẻ vẫn vô tư chơi cướp bóng trên bãi cát, quả là có hai cu cậu mặc quần bơi màu vàng thật. Nhưng Sơn "sọt" nói ngay :

- Cậu này thật vớ vẩn, quần vàng thì quần vàng, nhưng rõ ràng từ đầu đến giờ, tụi nó vẫn cùng tắm và chơi với chúng mình cơ mà, có đứa nào lên bờ hoặc bỏ đi đâu đâu. Vừa rồi, cậu cũng đã chứng kiến thằng Vũ thổi còi điểm danh lại quân số đấy thôi, chẳng thiếu ai cả...

- Thì nào tớ đã bảo là mấy đứa quần vàng phòng mình lên lấy túi đâu... Ý tớ muốn nói : như vậy có thể xảy ra hai khả năng - Quang vội vã thanh minh, và phân tích - một là cố kẻ gian đã theo dõi cách ăn mặc của tụi mình, tìm cách đóng giả hai đứa trong bọn rồi lên lừa bà chủ quán, lấy trộm

túi, bọn chúng cứ chỉ đại một cái túi nào đấy, và chẳng may lại đúng túi đồ nhà bác Bích. Khả năng thứ hai, đây chỉ là một sự nhầm lẫn, ngẫu nhiên cũng có hai đứa mặc quần bơi màu vàng tắm ở gần đây, lên nhầm quán gửi quần áo, và cũng lấy nhầm túi luôn. Chuyện này, nghe có vẻ vô lý, nhưng rất dễ xảy ra. Vì chính tớ, chiều qua, chỉ lên trước các cậu mấy phút, mà cũng suýt đi nhầm sang hàng khác lấy quần áo, ấy thế mà cô chủ quán thấy tớ bảo, cũng định đưa đồ, còn hỏi tớ : "túi của nhà cháu màu gì ?" nữa cơ mà. Tớ nhìn một lượt, thấy các loại túi lạ hoắc, biết là mình nhầm, mới "xin lỗi" rồi chạy đi tìm đúng chỗ chúng mình gửi...

Sơn "mặt già" tán thành ngay :

- Cậu Quang nói đúng đấy ! Tắm ở ngoài biển có điều rất lạ, có lẽ là do sóng đánh liên tục, mà ai đã xuống biển mà không phải "nhảy sóng", cho nên, rõ ràng lúc mình xuống tắm thì ở chỗ này, mãi chơi, mãi lội, nhảy đùa sóng, một lúc quay lên bãi cát, đã thấy ra hẳn chỗ khác, cách xa chỗ mình vừa xuống lúc nãy. Trí nhớ của tớ cũng không phải loại tồi, mà hôm đầu xuống biển, chơi, tắm mệt rồi bò lên bờ cát nằm, nhìn lên "bến", cũng thấy hoang mang quá, chẳng nhận ra nổi quán mình gửi quần áo ở đâu nữa. Đến hôm nay, tớ phải rút kinh

nghiệm : gửi quần áo xong, đi xuống mép nước rồi, quay lại nhìn nơi mình vừa đi khỏi, cố tìm nhớ lấy một đặc điểm nào đó làm mốc cho khỏi nhầm lẫn, ví dụ quán có dây căng ở cái sào trên nóc, có cây dừa cao đằng sau, hay có mấy cây phi lao mọc bên cạnh... Vậy, theo tớ, khả năng thứ hai mà Quang "sợ" vừa nói rất dễ xảy ra...

Minh "tổ cú" chop một con dĩa trắng bỏ vào giữa "thung lũng" núi cả bọn vừa "xây", kết luận :

- Tóm lại, ta tán thành cả hai giả thuyết ấy. Tớ đề nghị tiến hành điều tra truy tìm ngay. Thời gian có ít, lại đang trăn trùng trực mỗi cái quần bơi, không sổ sách giấy bút gì, nên ta miễn khoản "đặt tên chuyên án" hay ghi biên bản, hồ sơ hồ xiếc gì hết. Tớ phân công luôn : Tùng "khểnh" và Quang "sợ" lên gặp bà chủ hỏi kỹ lại đặc điểm hai đứa đã lấy túi. Hai cậu Sơn - tức là "mặt già" và Sơn "sợ" điều tra bãi tắm hai bên, chú ý bọn mặc quần bơi màu vàng. Còn tớ và Sáng "lợn" sẽ mặc quần áo lên hẳn đường để quan sát hiện tượng khả nghi, đặc biệt chú ý các túi đồ giống túi của bác Bích. Song trước hết theo tớ, ta phải có kết quả ban đầu của nhóm Tùng - Quang thông báo lại, mới xuất phát được, vì đó là những chi tiết rất quan trọng làm cơ sở truy tìm, vì như trong túi có quần áo màu gì, loại gì, các

cậu nhớ gặp cả bác Bích để hỏi xem đặc điểm của cái túi ra sao nhé... Thôi, 20 phút nữa gặp nhau ở gốc cây dừa kia - Minh chỉ tay lên một cây dừa cao nhất trên dốc bên... giải tán !

Cả nhóm tản ra, để lại "tòa lâu đài" cát to hiếm thấy, vì cả sáu đứa cùng "xây" cơ mà. Nghi thế nào, Minh gọi Sơn "sợ" lại, nói thêm :

- Cậu phải bảo với tụi cùng phòng, mình "có việc", để chúng nó khỏi thắc mắc. Nhớ giao nhiệm vụ cho cu Vũ - cái thằng thích chỉ huy thối còi ban nãy ấy - quản lý "quân số" còn lại, tuyệt đối không cho ai đi chơi lẻ hay về trước nghe chưa...

*

Hai mươi phút sau, dưới gốc cây dừa, sáu trinh sát đã có mặt - 4 mặc quần bơi và 2 đã quần áo chỉnh tề. Cuộc hội ý chớp nhoáng bắt đầu, tinh thần rất khẩn trương, vì theo Tùng nói, nếu không tìm ra thật nhanh, không có chìa khóa phòng, bác Bích và các cô bác cùng số phòng sẽ không có chỗ nghỉ ngơi, tắm giặt buổi trưa, phải đứng ở ngoài hành lang mất thôi. Tùng và Quang báo cáo tóm tắt những tin tức thu được từ

bà chủ quán gửi quần áo và bác Bích - người mất túi đồ (hiện vẫn đang mặc áo tắm ngồi ở bờ biển lo lắng), cụ thể như sau :

"Hai cậu bé mặc quần bơi màu vàng, giống nhau như anh em sinh đôi, trông khá khinh, tóc cắt cao, cười má lúm đồng tiền. Khi lấy quần áo, chỉ đúng cái túi nhà bác Bích, còn nói "cháu xin cái túi trắng có chữ Pepsi ấy". Theo bà chủ quán nói, nước da hai thằng trắng "như trứng gà bóc", chưa bị bắt nắng, chứng tỏ mới ra biển ngày hôm nay. Vì theo như bà chủ nói, chỉ tắm biển một-hai ngày, thì dù da chưa đen, cũng ửng đỏ lên vì nắng và nước mặn. Một đứa thấp hơn, ở cổ đeo cái vòng dây bạc, phía dưới có hình một cái ngà voi con con bằng nhựa.

Còn cái túi, theo bác Bích tả lại, có đặc điểm như sau : Màu trắng, nhưng đã cũ nên ngả vàng, in chữ quảng cáo của hãng "Pepsi", vẽ một phần cái vòng cầu màu đỏ và xanh, một bên quai túi đứt vì đánh nhựa bấm đã mòn, bác phải gắn vào bằng cách rập ghim đóng sách. Trong túi để một quần lót của bác trai, màu xanh kẻ sọc đen; 1 áo sơ mi trắng, 1 quần tây còn gài thắt lưng da đen, và một cái váy liền áo vải trắng chấm xanh - mỗi chấm to bằng viên thuốc suyn-pha; ngoài ra còn một cái lược nhựa có cán màu hồng, một chiếc gương tròn bằng cái gương xe máy, hai ba sợi chun và một tờ

báo Hà Nội mới số ra ngày hôm qua - 7-6, bác ấy mua trước lúc lên xe ô-tô"...

- Đấy, tất cả chỉ có thế, không có sổ ghi, các cậu cố nhớ cho kỹ - Quang "sọt" tỏ vẻ như vừa làm xong một việc cực kỳ quan trọng - thế mà, các cậu cứ hỏi Tùng "khểnh" mà xem, phải mất thì giờ lắm và tìm đủ mọi cách gọi chuyện chúng tớ mới "khai thác" được đấy. Bác ấy còn bảo : "Bãi biển hàng nghìn người tứ xứ, tìm làm sao được nữa mà các cháu hỏi kỹ thế. Chắc là kẻ gian tưởng trong túi có nhiều tiền và thứ đáng giá, nhưng khi lấy được, thấy không có gì, nhất định giấy tờ và chìa khóa... chúng thủ tiêu đi rồi. Thôi đành mất. Để chiều bác ra khai báo với công an địa phương, may ra chúng vớt đâu, có người nhặt được đem nộp, còn lấy lại được giấy tờ... Nhưng cũng ít hy vọng lắm !"

Bốn cậu trình sát nghe Tùng và Quang báo cáo xong, mới chợt nhớ ra, cái khả năng kẻ gian "không thấy tiền vớt giấy tờ đi" như bác Bích nói, chúng chưa nghĩ tới. Các cậu giật mình tự nhủ "đúng là công tác điều tra phán đoán không thể vội vàng, qua loa được. Không suy xét hết mọi giả thuyết, thì khó lòng mà tìm ra thủ phạm !"

Sáng "lợn" giục Minh "tổ cú" :

- Thôi, quyết định nhanh nhanh phương án nào đi, để còn xuất phát tiến hành luôn -

rồi nó ghé tai Minh nói rất nhỏ - bụng tớ lép kẹp rồi, chơi bóng chổng đói quá, bát phở sáng ở nhà nghỉ tiêu biến đi đâu mất rồi !...

Minh trừng mắt nói to, chẳng cần "giữ ý" cho cu "lợn" :

- Cậu thì lúc nào cũng chỉ nghĩ đến ăn, xấu hổ ! Nhân danh nhóm trưởng tớ tuyên bố : Chưa tìm ra được dấu hiệu cái túi đồ bị mất, chưa ai về ăn cơm cả...

Son "mặt già" có vẻ thông cảm, đỡ lời cho Sáng :

- Thôi, tớ đề nghị cũng phải chăm chú cho cậu Sáng, tớ biết tính cậu ấy, "có thực mới vực được đạo", no bụng rồi thì nó tỉnh táo và sáng suốt ra trò đấy...

Cả bọn ô lên cười. Minh "tổ cú" tiếp :

- Thôi được, chuyện "nạp năng lượng" sẽ tùy cơ tính sau. Bây giờ, theo như đã phân công : cứ mặc nguyên quần bơi cho dễ hoạt động, như thế, các cậu đi lại trên bãi biển sẽ không bị để ý và nghi ngờ, Son "sọt" và Son "mặt già" đi ngược lên phía trên; Tùng "khểnh" và Quang "sọt" - đã xong việc khai thác bà chủ gửi đồ và "người bị hại" - đi xuống phía bãi dưới, dựa vào các đặc điểm về hai đứa bé, cái túi và các thứ bên trong đã được thông báo, chú ý quan sát tỉ mỉ tất cả các hiện tượng khả nghi... Tớ và Sáng "lợn" sẽ đi tuyến trên bờ. Sau đây 45 phút, bất kể kết quả ra sao, tất cả lại có mặt ở đây

để trao đổi, hội ý. Rõ chưa?... Bắt đầu xuất phát...!

*

Thế là sáu trinh sát chia thành ba mũi, mỗi "mũi" hai người, tỏa ra làm ba hướng, bắt đầu cuộc điều tra. Anh nào cũng quyết tâm tìm ra thủ phạm trước, nên chúng lên đường hồ hởi lắm. Nhưng, phải công bằng mà nói, trong ba "mũi", thì mũi trinh sát Tùng "khềnh" - Quang "sọt" máu lập công hơn hết, vì với Tùng, nó coi đây là "vụ án" có ý nghĩa còn lớn hơn cả giá trị vật chất của mấy cái chìa khóa và các loại giấy tờ, nếu "phá" được vụ này, thì không những khẳng định uy tín của Tùng và nhóm các bạn cùng đi, mà cả của bố cậu nữa, cũng vinh dự và vẻ vang lây ấy chứ!

Cho nên, chúng ta tạm gác chưa nói đến hai mũi trinh sát kia của Sơn "sọt" - Sơn "mặt già" và Minh "tổ cú" - Sáng "lợn", mà hãy xem cu "khềnh" và cu "sọt" làm ăn ra sao nhé.

Trước tiên, nói về Quang. Thú thực, từ lúc Sáng "lợn" thì thâm vào tai Minh, Quang đã nghe thấy Sáng nhắc đến ăn, cậu ta cũng thấy bụng cồn cào ngay lập tức. Mà

cái "bệnh" đói cũng lạ, hễ mãi việc gì, quên đi thì thôi, chứ đã có ai nhắc tới là "lây" ngay. Bởi thế, hai trinh sát cỏi trần vừa xuất phát được mấy phút, mắt chăm chú nhìn hết lữ trẻ đùa giỡn dưới sóng biển, lại nhìn khắp lượt trên bãi cát, cứ thấy anh cu nào mặc quần bơi màu vàng, là hau háu nhìn từ đầu đến chân. Bỗng Quang dừng lại đột ngột, bước rẽ vào bên trái, làm Tùng nghĩ cậu ta đã phát hiện ra điều gì, cũng đứng ngậy lại, dõi theo...

Quang vừa đi vừa bật khuy cái nắp túi quần bơi, cái túi mà người ta vẫn thường để "tích kê" gửi quần áo trong các bể bơi ấy, cậu ta lôi ra một tờ tiền ướt gấp tám, dính bết lại, rồi nhanh chóng tiến đến một cô hàng quà cấp thùng, hỏi han gì đó rất nhanh, đưa tiền và nhặt lên bốn quả trứng vịt. Nó quay đi một hai bước, lại quay lại, xòe lòng bàn tay xin thêm cô hàng cái gì, rồi mới trở về chỗ Tùng đứng.

- Trứng luộc, trứng luộc đây! Có cả muối ớt nữa...

Quang ấn hai quả trứng vào tay Tùng. Tùng mặc dù đang sốt ruột vì chưa được việc gì đã... ăn, nhưng cũng cầm ngay.

- Nào, tiếp tục hành trình! Vừa đi vừa ăn nhé. Ấm bụng, khởi hoa mắt, mới phân biệt rõ quần vàng, quần đỏ, quần xanh chứ...

Tùng cầm hai tay hai quả trứng, đập vào nhau cho đập vỡ vỏ để bóc ăn. Hai quả trứng được cô bán hàng ủ trong thúng, còn đang âm ấm nóng. Song, cu "khềnh" đã xơi hết một quả, quay nhìn sang, Quang "sọt" vẫn đang luống cuống không biết... ăn bằng cách nào. Tay trái nó vẫn xòe ra giữ nhúm muối ớt, còn tay phải, nắm vừa xoắn hai quả trứng, nó nhờ Tùng đập dập vỏ trứng giúp, rồi vẫn một tay hai quả, đưa lên... bóc vỏ bằng mồm. Thấy thao tác vẫn "hạn chế tốc độ" quá, chẳng biết nghĩ thế nào, Quang bật cạp quần bơi, bỏ tọt một quả vào trong... Cái gấu quần may khít vòng đùi, nên quả trứng không rơi xuống được, cứ cộm lên... theo nhịp đi, trông rất quái gở và nực cười. Nhưng Quang "sọt" cứ tỉnh bơ, vì quả trứng ở trong... quần cũng chỉ được phép tồn tại chẳng lâu la gì...

Mỗi cu cậu giải quyết xong nhanh gọn hai quả trứng luộc, nghe chừng bước chân cũng vững chãi hơn. Nhưng bách bộ suốt, phải đến nửa cây số bên mép nước, vẫn không phát hiện dấu hiệu gì khả dĩ liên quan đến cái túi bị mất cả. Năng gân trưa đã chói trang, cái nắng bờ biển hình như gay gắt hơn các miền khác. Hai cái quần bơi của Tùng và Quang, lên bờ quá lâu, lại đi bên dưới nắng nên đã khô cong từ bao giờ,

mồ hôi lưng hai cậu bóng nhẫy nhẫy. Tùng bảo Quang :

- Nóng quá, hình như không được việc nên càng nóng hơn...

- Trời đất ơi ! - Quang kêu lên - ở đâu, chứ mặc quần bơi đi trên bãi biển mà kêu nóng thì vô lý quá. Đúng là từ nãy mình quên mất biển thật. Áo xuống nước một lúc cho mát đi, cậu cứ làm như chỉ được tắm ở bãi của mình không bằng...

Nói rồi, Quang kéo tay Tùng chạy một mạch ra biển, nước bắn tung tóe. Hai đứa đùa giỡn, té nhau một trận toại bờ, lại còn rủ nhau ra xa nhảy sóng thêm lúc nữa, mới chịu lên bờ.

48

MANH MỐI TỪ MỘT TỜ BÁO

Quang nằm sấp trên mép cát ướt, hai tay chống cằm, bảo Tùng :

- Nghỉ tí đã cậu, tắm thế thôi, kéo hai quả trứng cũng lại xuống... ruột nốt thì gay.

Mới lại, nằm thế này quan sát, có khi lại "ra vấn đề" cũng nên...

Tùng "khẽnh" biết thừa cu "sọt" bày trò, lầy lý do để nghỉ, nhưng quả là cậu cũng thấy mỏi chân, vừa đi bộ một thôi dài, lại còn nhảy sóng nữa, đang thở không xong, đi tiếp làm sao được. Nên cậu ta tán thành ngay, nhào người ra nằm cạnh Quang, nhưng chẳng quan sát quan xung gì cả, ngửa mặt gối đầu lên cánh tay nhìn trời ngâm nghĩ. Một lát, như nhớ ra điều gì, Tùng lay lay lưng Quang, rồi ngồi nhồm dậy, bảo :

- Có một chi tiết mà từ lúc đi đến giờ mình quên không để ý, nên tớ nhớ đã qua nhiều chỗ có, mà mình chẳng quan tâm gì cả... Phí quá ! Mà chưa biết chừng, mình đã bỏ qua, để "xổng" mất... tang vật rồi cũng nên...

Quang cũng ngồi bật dậy, cát còn dính đầy bụng và ngực, hỏi dồn dập :

- Chi tiết gì ? Mình bỏ qua cái gì ? Để xổng cái gì mới được cơ chứ...

- Cậu không nhớ à, trong túi, bác Bích nói có tờ báo Hà Nội mới, số ra ngày hôm qua... Mình coi thường quá, nên chưa hỏi kỹ bác ấy xem tờ báo có đặc điểm gì không ?...

- Nhưng, vậy thì làm sao mà phí với "xổng"...

- Tớ vừa nhớ lại, ban nãy mình đi, ít phải đến bốn lần nhìn thấy tờ báo, lần thì là người ngồi xem, lần thì người gấp lại phe phẩy quạt, lần thì lại cầm để che nắng..., có cả lần nhìn thấy tờ báo rải xuống đất để đồ ăn...

- Nhưng có phải là báo Hà Nội mới không đã ? - Quang "sọt" bĩu môi hỏi.

- Cậu hỏi buồn cười, tớ đã bảo tại mình không quan tâm, không nhớ nên mới bỏ qua, phí là phí ở chỗ đó, xổng ở chỗ đó !...

Quang gật gù, neho mắt nhớ lại :

- À, ừ, tớ nhớ cũng đã nhìn thấy bóng dáng tờ báo ở đâu rồi thì phải... Nếu vậy, mình nên quay lại ngay, biết đâu, mẩu chốt là ở chi tiết này cũng nên...

Thế là hai cậu, cứ để nguyên người lấm lem đầy cát, đứng dậy đi ngay, trở lại hướng lúc đầu xuất phát. Song "mục tiêu" chú ý của hai đứa lần này không chỉ là hai chú bé quần vàng, chiếc túi in chữ Pépsi, mà còn là bất cứ tờ báo nào chúng nhìn thấy trên đường.

Quả nhiên, cũng phải có đến dăm bảy lần hai trình sát bị "hút" vào những tờ báo, nhưng khi "tiếp cận", thì lại không phải báo Hà Nội mới, mà toàn là các báo Quân đội, Nhân dân, Đại đoàn kết, Lao động, Tiền phong, Nhi đồng... cả...

Một bác già ngồi xem báo trên chiếc ghế bạt dưới một quán nước dừa tận tít trên đầu dốc, xa quá, nhưng đã chủ định đi với mục đích ấy, hai cậu không thể bỏ qua. Quang "sọt" lẩm bẩm : "Giá có cái ống nhòm, đứng một chỗ mà "lia" khắp xung quanh, có phải hay biết mấy". Vừa dứt lời, thì thấy một chú ngồi ở bãi cát, tay cầm cái ống nhòm thật. Tùng bảo : "Cứ như truyện thần thoại, cầu được ước thấy, ống nhòm kia kìa...". Quang nói luôn : "Nhưng mà có phải của mình cóc đâu mà đã mừng..." Tùng hất hàm : "Ra mượn !" Và hai cậu tiến đến. Quang lên tiếng, lễ phép :

- Chú ơi, chú làm ơn cho cháu mượn cái ống nhòm, cháu nhìn... một cái thôi... xem có phải... em cháu ở trên kia không ?

Tùng "khểnh" nghĩ bụng : "Cái thằng, sao mà nó phịa ra lý do nhanh thế. Đã quy định với nhau là không được nói dối rồi, mà nó "ứng biến" ba hoa cứ như không. Làm gì có thằng em nào ở đây !..." Tùng đã định huých sườn Quang, thì chú cầm cái ống nhòm mỉm cười, vẻ dễ dãi :

- Lại lạc nhau hả ? Các cháu đi tắm cùng bố mẹ mà cứ mãi chơi một mình là dễ lạc lắm. Từ sáng, chú đã thấy mấy đứa đi lạc, cuống lên tìm bố mẹ khắp bãi rồi... - rồi chú đưa cái ống nhòm cho Quang - Đây,

cháu cứ nhìn đi, xem có phải em ở trên đó không...

Quang đưa hai tay đỡ cái ống nhòm, tranh thủ đưa lên mắt nhìn ngay. Và tất nhiên, mục tiêu đầu tiên nó dõi ống nhòm tới là tờ báo trên tay bác già. Chú nọ thấy Quang hình như vẫn chưa nhìn ra, đứng lên, ghé sát vào tay Quang, hướng dẫn :

- Cháu muốn nhìn xa hay gần, phải chỉnh, xoay cái vòng ở giữa này, thế... bao giờ thấy rõ, "nét" là được...

Quang làm theo lời chú chỉ dẫn. Cái ống nhòm quả là tuyệt vời, xa thế mà nó nhìn rõ cả trên tay bác cầm tờ báo có đeo cái nhãn. Quang "quét" tầm nhìn qua lại mấy lần vào tờ báo đang xòe rộng trên tay bác già, vẫn không sao xác định nổi đó là loại báo gì, vì chữ tên tờ báo lại đang ở mặt sau. Mà đứng chờ người ta xoay lại tờ báo thì biết đến bao giờ ? Chán thật. Cu cậu đành trả lại cái ống nhòm cho chú nọ, "cảm ơn" rồi kéo Tùng đi luôn. Tùng "khểnh" sọt ruột hỏi :

- Thế nào, rõ không ?

- Ống nhòm cực tốt, nhìn sướng lắm, nhưng vẫn không nhận ra nổi đó là tờ báo gì... Phải lên tận nơi thôi...

- Thế mà chưa chi cậu đã trả chú ấy, chẳng đưa cho tớ... nhòm một tí. Nhìn xa rõ lắm à ? Nó như thế nào...?

- Đã bảo nhìn cực sướng mà. Ví dụ : cậu mà đứng trên ấy cười, dưới này qua ống nhòm, tớ có thể nhìn thấy cả cái... răng khểnh của cậu nữa...

Tùng biết Quang tranh thủ "chọc" mình đây, làm mặt giận :

- Chỉ được cái tếu, người ta hỏi nghiêm túc mà cứ đùa...

- O, đùa gì, thì tớ cũng nói nghiêm túc đấy chứ...

- Lấy gì để chứng minh cậu không đùa ?

Quang nói ngay :

- Rồi, bây giờ chúng mình cùng lên, lát nữa tới nơi, cậu sẽ thấy, trên ngón tay bác cầm tờ báo kia có đeo một cái nhẫn vàng, mặt nhẫn hình vuông. Thế đã chứng minh được chưa ?

- Được, để rồi xem xem, có đúng không!...

Tới gần quán nước dừa, chỉ còn cách bác già ngồi xem báo mấy bước chân, hai trinh sát giả vờ đứng xem đồng phao bơi cho thuê gần đó, kín đáo quan sát. Tùng nói rất nhỏ : "Đúng là tay bác ấy đeo cái nhẫn vàng mặt vuông ! Cái ống nhòm lợi hại thật. Có lẽ mai một nhóm mình phải góp tiền vào mua một cái. Đi "theo dõi" mà có nó thì... bố tướng !"

- Thế là chứng minh tớ không đùa rồi nhé... Này, nhưng mà vẫn chưa biết đây là tờ báo gì, tên báo ở phía mặt kia...

- Thì đi vòng ra sau - Tùng nói rồi kéo Quang đi luôn.

Song, khi các cu cậu đi sát sau lưng ghế bác già, thì cả hai đều chưng hửng, thất vọng trước dòng chữ "tít" in to tướng : "Nhân Dân" ! Hai trinh sát đành lẻo đẻo bỏ đi, mặt buồn thiu, chẳng ai nói với ai lời nào nữa.

*

Được một quãng, vẫn chẳng phát hiện thêm tờ báo hay cái quần bơi màu vàng nào, Tùng hỏi giờ một cô ngồi bên cái phao to, rồi giật mình quay lại bảo Quang :

- Chết ! Quá giờ hẹn gặp lại chúng nó mất mấy phút rồi, về nhanh thôi. Không biết hai tốp kia có kết quả gì không đây...

Gần về tới bến tắm cũ, bỗng Tùng nắm lấy cạp quần bơi của Quang, kéo mạnh. Quang nhìn lại, chỉ thấy cu "khểnh" đưa mặt ra hiệu về phía bãi cát khô phía trước. Dưới một mái dù xanh đỏ nhiều màu xòe trên cái cọc sắt có ba chân choãi ra, loại dù người ta vẫn cho thuê ở bãi tắm, để một đồng các loại túi xách, túi du lịch chồng chất lên nhau. Bên cạnh đó, trong bóng rợp của mái dù, một tờ báo mở to rải xuống cát, bốn

xung quanh được chặn bằng những lon bia và nước ngọt để tờ báo khỏi bay, ở giữa để một túi ni-lông bánh mì, dưa chuột, pho mát và mấy thứ đồ hộp. Không có ai ngồi trông. Hình như chủ nhân của những thứ kia đang tắm dưới biển.

Tùng và Quang đi chậm dần, vì trong tình huống ấy hai cậu không thể đứng lại hoặc lảng vảng gần bên đồng đồ đạc của người ta được, bất tiện lắm. Lúc ngang qua mái dù cách độ một bước chân, mắt hai chú trình sát đặc nhiệm như sáng lên khi nhìn thấy chữ "Hà Nội mới" rõ mồn một trên cùng tờ báo.

Chân vẫn bước, Tùng choàng tay khoác vai Quang, ghé vào tai bạn, nói rất nhanh :

- Chỉ còn xác định xem tờ báo ngày nào thôi !... Tớ với cậu giả vờ bắt dã tràng nhé...

- Cậu điên à, dã tràng chỉ ở chỗ cát ướt, có sóng đánh lên. Trên này, cát khô, nóng bỏng chân thế làm gì có dã tràng...!

- Thì nói ví dụ vậy, bắt con gì cũng được, nhanh lên !

Nói dứt lời, Tùng tách ra khỏi Quang, mắt chăm chăm lúc nhìn lên, lúc nhìn xuống như đang theo đuổi con châu chấu hay chuồn chuồn gì đấy. Khi cậu chạy phía này, khi lại quay sang phía kia, rột bắt ngờ lao ra vô, nhưng lại trượt, lại lom khom theo rình con côn trùng vô hình tưởng tượng, làm

Quang buộc phải vờ theo, cũng ngó nghiêng, đuổi bắt. Song, quả thật, bây giờ Quang "sọt" mới phục tài đóng kịch... cam của cu "khểnh". Chẳng có con gì sất, mà nó chộp, nó vồ, nó đuổi y như thật. Giá thằng này đi tuyển diễn viên sân khấu hay điện ảnh, thì bài "tiểu phẩm" vô bướm kia phải trúng ngay vòng đầu là cái chắc.

Chợt Tùng quay vào hướng cái dù, mắt nhớn nhác, tưởng như con "chuồn chuồn, bướm bướm" của nó đang bay vào đó. Tùng bay người trên cát làm động tác "chộp môi", liên tiếp ba cú mà vẫn không vồ được "con vật bay", đến lần xoài người thứ tư, thì cu cậu đã nằm ngay bên tờ báo dưới tán dù. Tùng nằm úp sấp trên cát, chống khuỷu tay, bàn tay trái xòe ra, ngửa lên, còn tay phải như đã đặt một "con gì" lên lòng bàn tay trái, gẩy gẩy mấy ngón tay - kiểu như các bác nội trợ vẫn xem gạo trước khi mua ngoài chợ... Quang "sọt" đứng lom khom phía sau quan sát cuộc rượt đuổi hấp dẫn, bây giờ thì nó hiểu mục đích của trò "vồ bắt" mà Tùng "khểnh" vừa biểu diễn. Lại thấy nó nằm yên mấy giây như chăm chú xem con gì trên tay, Quang biết thừa mắt cậu ta đang liếc lấy liếc để vào tờ báo. Cho đến khi Tùng nhồm ngời dậy, bàn tay trái lại nắm lại, ngửa trước ngực, điệu bộ đã tóm được

"con môi", thì cu "sọt" hiểu : "Thế là xong !
Kết quả rồi".

Vẫn trong dáng điệu nắm "chiến lợi phẩm" trong tay, Tùng rảo bước về phía Quang, phát tay ra hiệu "đi tiếp". Lúc hai đứa đã đi song song bên nhau, Tùng nói thật nhanh :

- Dích thì rồi ! Báo Hà Nội mới, số ra hôm qua - thứ năm, ngày 7-6, tờ nhìn rõ ràng và chính xác lắm...

Quang "sọt" tròn mắt, cuống lên như sắp bắt thủ phạm đến nơi :

- Vậy bây giờ thế nào ? Xác định ai là chủ nhân tờ báo rồi... tóm luôn chứ !

Tùng phân vân :

- Chưa được, chưa thể vội vàng thế được. Đây là mình mới tìm thấy đúng tờ báo Hà Nội mới ra ngày hôm qua, còn có chắc chắn đây là tờ báo của bác Bích trong cái túi bị mất không, thì chưa thể kết luận được. Cũng có thể ngẫu nhiên, một người khác cũng mua đúng loại báo ấy, số hôm qua, thì sao, báo người ta phát hành hàng vạn tờ trên toàn quốc, ai mà chẳng có thể mua được.

Giả thuyết của Tùng "khểnh" đặt ra thật có lý, khiến Quang "sọt" thấy sự việc bắt đầu trở nên nan giải chứ không dễ dàng như nó tưởng. Quang lại cuống lên giục :

- Thế tiếp tục tiến hành ra sao đây ?

Tùng đứng lại, đưa mắt nhìn quanh, nghĩ ngợi một lát rồi bảo Quang :

- Phải tìm gặp bác Bích ngay, hỏi kỹ đặc điểm của tờ báo bác mua, có gì khác thường và đặc biệt. Ví dụ : rách ở đâu, đã dùng để gói gì chưa, có bị rây bẩn vào không, v.v... thì mới xác định được đây có đúng là tờ báo của bác Bích, hay chỉ là sự trùng lặp tình cờ. Theo tớ, bây giờ phải "gài" một người ở lại theo dõi, đề phòng họ di chuyển, một người về gặp bác Bích, và báo cả nhóm biết ngay để phối hợp lực lượng...

Cuối cùng chúng thống nhất : Quang ở lại, chọn một gốc cây phi lao, ngồi thu lu quan sát động tĩnh đồng hồ đặc chưa biết ai là chủ. Còn Tùng "khểnh" co giò chạy một mạch về chỗ hẹn. Sở dĩ hai cậu thỏa thuận với nhau vậy, vì Quang biết để Tùng về sẽ tiện và được việc hơn khi tiếp xúc với bác Bích cùng cơ quan bố nó.

XIN HOÀN LỆNH...

PHÁ CỦA

Tùng vừa chạy vừa suy tính : "nên về chỗ hẹn bọn nó, hay tìm gặp bác Bích trước đây ?" Nghĩ rồi nó chạy tăng tốc, vượt khỏi đoạn bến tắm có cây dừa - nơi các cậu quy định gặp nhau - về thẳng khu vực đoàn mình gửi quần áo. Hai chiếc ô tô cỡ vừa của cơ quan bố Tùng, ban sáng chở mọi người ra đây tắm, thì một chiếc đã về trước, còn một chiếc đang nổ máy chuẩn bị chuyển bánh trên đầu dốc, các cô các bác đã lên bờ, thay xong quần áo từ bao giờ, đang lục tục ra xe cả.

Tùng "phi" một mạch lên chỗ chiếc xe, vừa tới nơi, cậu hỗn hển hỏi ngay :

- Các cô các chú ơi, bác Bích có trên ấy không ạ ?

- Bác Bích đi chiếc xe kia, về lâu rồi, cả bố cháu cũng đi chuyến ấy... Thế, cháu đi đâu mà vẫn chưa thay quần áo để về còn kịp giờ ăn cơm, trưa rồi...

Không nói không rằng, thấy chiếc xe đã rục rịch chuyển bánh, Tùng quyết định nhảy phóc lên cửa xe, tọt vào trong. Vừa lúc

bác tài hỏi lần cuối cùng "tất cả lên hết chưa?", và cho xe chạy.

Gọi là đi ô tô ra bãi tắm cho tiện, khỏi phải mang xách lịch kịch, chứ từ nhà nghỉ ra bờ biển, chỉ cách độ bốn trăm mét là cùng, nên chỉ loáng sau, xe đã vào tới sân, dừng lại.

Tùng lao xuống, chạy thẳng vào cầu thang, lên tầng hai tìm phòng bác Bích. Ngoài hành lang bác Bích vẫn mặc quần áo tắm đứng trước một cửa phòng, xung quanh là hai cô nhân viên phục vụ, và một vài cô chú phòng bên cạnh. Họ đang bàn tán nhau về chuyện cái túi mất ngoài bãi tắm và tìm cách mở cửa phòng để bác Bích và mấy bác ở cùng vào thay đồ, tắm giặt, nghỉ ngơi. Cô phục vụ nhà nghỉ nói :

- Mọi phòng, chúng cháu đều có hai chìa khóa, một giao cho khách, một để nhân viên phòng vào dọn quét, thay nước sôi và lo đồ uống. Nhưng riêng ba phòng cuối tầng hai, chỉ còn một chìa khóa... Chúng cháu đã cử người lên báo cáo giám đốc cho quyết định giải quyết, xin bác vui lòng chờ ít phút, cô ấy lên ngay đây mà...

Bác Bích, bộ đồ bơi đã khô gần hết trên người, lắc đầu than thở : "Thật là đen đui"!...

Tùng "khềnh" rẽ đám đông vào, nắm lấy tay bác Bích kéo lùi ra xa tốp người, ngồi xuống băng ghế nghỉ trên hành lang.

- Bác ngồi xuống đây, cho cháu hỏi thêm một điều nữa, để giúp cho việc tìm lại cái túi của bác... Nhưng, bác phải cố nhớ thật chính xác vào nhé...

- Ô, bác cảm ơn. Song các cháu đừng mất công vô ích, không tìm thấy nổi đâu, bãi biển bạt ngàn người thế này, mà kẻ gian lại ranh ma, luồn lọt, kho lòng hy vọng lắm...

- Bác cứ yên tâm, chúng cháu sẽ tìm ra, sắp tìm ra cái túi đến nơi rồi, chỉ cần bác nhớ lại thêm tí nữa, giúp chúng cháu...

Bác Bích thấy vẻ mặt Tùng quan trọng, và cấp bách nữa, rất cảm động. Bác xoa đầu cu "khềnh", mỉm cười :

- Các cháu ngoan và nhiệt tình quá ! Thế các cháu tìm ra được thật sao ?... Ban sáng nay bác đã nói hết cho hai cậu thám tử mọi điều rồi còn gì...

- Nhưng cháu muốn hỏi thêm một chi tiết nữa...

- Được, cháu cứ nói đi, bác sẵn sàng giúp cháu... À mà chính các cháu đang giúp bác cơ mà, ngại gì...

- Sáng nay, bác có nói, ở trong túi có để một tờ báo *Hà Nội mới*, số ra ngày hôm qua.

Vậy, bác nhớ lại xem, tờ báo đó có đặc điểm gì không ?

Bác Bích nói ngay :

- Đúng, trong có một tờ báo, bác tiện tay cho vào túi đi tắm, để phòng có lót hay dùng vào việc gì. Tờ báo bác mua sớm qua ở bưu điện trên đường đến cơ quan mà... Còn đặc điểm hả ? Ừ, để bác nhớ lại xem nào...

Tùng kiên nhẫn chờ đợi. Im lặng, nó không muốn làm ảnh hưởng đến "bộ nhớ" của bác Bích lúc này. Trong bụng cậu thầm ước bác cố nhớ được điều gì quan trọng giúp cậu và các bạn tìm ra cái túi...

Lát sau, bác Bích như đã nhớ ra, nắm lấy vai Tùng "khềnh" lay lay, hồ hởi :

- À, phải rồi, bác nhớ ra rồi cháu ạ. Khi ngồi trên xe ô-tô, bác cầm tờ báo xem, đôi lúc còn gấp vào để quạt nữa. Rồi lúc bác tranh luận với cô Mai ngồi bên cạnh về giá cả trọn gói của hãng du lịch, cô Mai cầm bút ghi vào mép tờ báo nào giá phòng, tiền xe ô-tô, tiền ăn, nào giá gói quà kỷ niệm, phí dịch vụ... đủ thứ, chỉ chít một hàng để làm tính cộng, lại còn so sánh giá hãng nọ với hãng kia, ghi kín bên này lại viết sang cả bên mép kia tờ báo... Nên nếu nói về đặc điểm, thì ngoài những chữ số của con tính cộng bác vừa nói, viết đây bên mép, tờ báo không có gì đặc biệt cả...

Vì vẫn trên một chiếc quần bơi, chẳng mang theo được sổ sách gì mà ghi chép, Tùng cố vừa nghe vừa ghi nhớ. Bác Bích nói xong, đúng lúc Tùng "cảm ơn" định lao đi, thì mấy cô phục vụ nhà nghỉ thông báo : "Để bảo đảm khỏi ảnh hưởng tới việc sinh hoạt và nghỉ ngơi của quý khách, việc mất chìa khóa phòng do không may bị kẻ gian lấy trộm, chúng cháu đã báo cáo và được giám đốc cho lệnh : "Phá khóa để các bác vào phòng. Buổi chiều sẽ có thợ đến lắp khóa mới" !.

Cả bác Bích và Tùng, cùng mọi người đều quay ra nhìn : đi sau hai cô phục vụ là một chú, tay lăm lăm cái búa và lưỡi đục, sẵn sàng chờ "lệnh phá cửa". Chẳng biết nghĩ thế nào, Tùng "khềnh" níu tay bác Bích, vội vã nói : "Bác ra bảo họ từ từ đã, đừng... phá vội", trong lúc ấy, chú cầm búa đã bước tới bên cánh cửa, ngồi xuống đưa mũi đục vào bên ổ khóa...

- Khoan ! Khoan đã ! Đừng phá vội chú ơi !...

Tùng "khềnh" hét lên, chẳng cần đợi xem bác Bích có đồng ý với mình không, cậu ta kéo tay dẫn bác Bích đến trước chú cầm búa, liều mạng nói :

- Chúng cháu đang "điều tra", có thể sẽ tìm thấy cái túi, bác Bích đây là chủ phòng này đề nghị chú báo cáo lại với giám đốc, xin

TẮM ẢNH CHỤP CHUNG VỚI... "THỦ PHẠM"

hoãn... lệnh phá cửa lại... 40 phút. Nếu chúng cháu tìm thấy, thì đỡ phải phí mất một cái khóa bị phá, tiết kiệm được tiền. Còn nếu... không... tìm được, thì... lúc ấy phá cũng... đành... Có đúng không hả bác.

Tùng "khểnh" ngược lên hỏi lại bác Bích. Còn bác Bích, như bị đưa vào thế trận "tiến thoái lưỡng nan", lại thấy cậu bé lém lỉnh đến lạ lùng, đành phải hòa theo :

- Vâng, cháu nó nói đúng đấy ạ. Xin chú cứ cho thư thư lại, chúng tôi cũng sẽ nán chờ ở ngoài thêm ít phút nữa, cũng không sao. Các cháu mà tìm lại được cái túi... dù sao nhà nghỉ cũng tránh được một lãng phí không đáng có.

Thế là "lệnh phá cửa" đã được hoãn lại, nhưng không phải hoãn "vô thời hạn", vì Tùng "khểnh" đã nhanh trí "mở" ra "lối thoát", nếu giả sử các cậu trình sát đặc nhiệm chẳng làm nên trò trống gì. Và có lẽ cũng vì thế nên bác Bích mới chịu nghe theo ý cậu, sẵn sàng "mặc áo bơi trên cạn" thêm hơn nửa giờ nữa.

Tùng lại phóng chạy như tên bắn trở lại chỗ Quang "sọt" ngôi "chốt", vừa đi, nó vừa nghĩ lại những lời vừa nói với chú cầm búa nhân viên nhà nghỉ. Quả thật, tình thế bức bách quá nên cu cậu đành mạnh mẽ nói đại như thế. Kể cũng liều, nhờ mà không kết quả, thì... ê mặt lắm. Thôi đành, đã "đâm lao phải theo lao", chứ biết làm thế nào. Quả này mà không "trúng", có lẽ cả bọn chẳng dám vác mặt về ăn cơm trưa mất.

Chạy qua chỗ bến tắm cây dừa, Tùng gặp ngay cả hội Sơn "sọ", Sơn "mặt già", Sáng "lợn", Minh "tổ củ" đã đứng cả đấy,

Tùng không kịp dừng lại, ra hiệu cho tất cả theo mình "phi" về phía cái mái dù xanh đỏ. Trông dáng điệu cu "khềnh" khẩn cấp quá, bốn trinh sát to đầu kia cũng co căng chạy theo, hình thành một tổp vận động viên ma-ra-tông xếp hàng một trên bờ cát.

Tới chỗ Quang "sọt", Tùng dừng lại trao đổi chớp nhoáng diễn biến sự việc và suy đoán của mình, cùng cả chi tiết vừa "khai thác" thêm được từ bác Bích. Cậu cũng không quên tường thuật lại "lệnh phá khóa cửa phòng" của giám đốc nhà nghỉ đã được tạm hoãn như thế nào.

Nghe Tùng nói xong, Minh "tổ cú" phản ứng ngay :

- Sao cậu liều thế, nhờ không tìm ra thì làm sao ?

- Bây giờ không phải lúc tranh cãi chuyện liều hay không. Mà tớ cũng đã nói là "tạm hoãn" trong 40 phút rồi cơ mà, nếu không kết quả thì... xin mời, cứ việc phá !

Sáng gay gắt :

- Đúng là thằng cùn ! Nói thế mà cũng nói được...

- Nhưng mà quả thật, tớ linh cảm thấy chắc chắn đây là tờ báo trong túi của bác Bích... - Tùng chân thật.

Minh "tổ cú" vặc ngay, chế giễu :

- Trời đất ơi, đời thưở nhà ai, trinh sát đặc nhiệm lại đi điều tra vụ án bằng linh cảm bao giờ !

Quang "sọt" giục cả bọn :

- Thôi, mất thì giờ quá, toàn những chuyện không đầu. Bây giờ bàn cách xem, ta sẽ thẩm tra lại tờ báo kia bằng cách nào đã. Các cậu nhìn kia - Quang chỉ tay về phía dưới mái dù - đã có hai ông bà và một con bé lên ngồi đó rồi. Có lẽ họ chuẩn bị ăn trưa đấy...

Nghe nói đến ăn, Sáng "lợn" lại giục ngay :

- Phải đấy, bàn đi, khẩn trương ! Cái bao tử của tớ chẳng còn gì bên trong nữa rồi!

Tùng "khềnh", thực ra ngay từ sau lúc gặp bác Bích, nó đã nghĩ ra cách riêng của mình để kiểm tra tờ báo, chuẩn bị sẵn các phương án, giả thuyết xử lý tình huống xảy ra, giờ lại thêm chút tự ái trước mấy đứa, "đã không phát hiện ra điều gì, lại tỏ vẻ không tin mình", nó không nói không rằng, xấn xỏ chạy về phía cái mái dù. Cả bọn bất ngờ quá, đành lặng lẽ theo sau...

Đến nơi, hai ông bà và cô bé đang sắp sửa đồ ăn từ trong túi ni-lông bày ra mặt tờ báo. Tùng đứng lại, lễ phép :

- Cháu chào hai bác ! Chào... bạn !

Thấy chú bé lạ hoắc đến chào, hai ông bà nhìn nhau, rồi lại nhìn cô bé, xem có phải người quen của ai, thấy vẻ mặt cả ba đều ngạc nhiên như nhau, người đàn ông mỉm cười quay ra đáp :

- Chào cháu ! Cháu... cần gì nào ?...

- Dạ, thưa, cháu xin lỗi vì đã làm phiền hai bác, chúng cháu đang tranh luận, đánh cuộc với nhau xem tối nay ti-vi chiếu phim "Tam quốc diễn nghĩa" hay phim gì... Cháu thấy bác có... tờ báo - Tùng chỉ vào tờ báo rải dưới cát - không biết có phải là báo mới không, muốn vào ngó nhờ mục "Truyền hình" để... chứng minh với các bạn cháu...

Cô bé ngồi bên nhanh nhẩu nói ngay :

- Thế bạn bảo tối nay ti-vi chiếu phim gì?

Tùng nói bừa :

- Tối nay á, nhất định là "Tam quốc diễn nghĩa" !

- Thế thì nhầm rồi, tối qua thứ năm, mới có "Tam quốc" thôi, tối nay phim khác!...

Tùng "kích" ngay :

- Lại muốn "cuộc" hả, giờ báo xem nào !

Hai ông bà thấy bọn trẻ vô tư, cười hiền hậu :

- Nhưng chẳng biết có phải báo mới không...

Cô bé, bị khêu gọi đúng sự quan tâm thường ngày, lại nghe ông bạn lạ tính chuyện "đánh cuộc", vừa xăng xái cúi xuống tờ báo vừa nói :

- Được, đánh cuộc ! Mất gì nào ?

Tùng dán mắt vào tờ báo, trả lời liến láu :

- Muốn gì cũng được, chơi tất !

Cô bé cũng không phải loại vừa :

- Nếu bạn đúng, tớ mất một Pépsi. Còn nếu sai, phải cống cho tớ một... "pô" ảnh. Xong chưa ?

- Xong !

Lần lượt nhắc dịch mấy lon nước ngọt và các thứ đồ ăn sang một bên để lật xem mặt sau tờ báo có mục "Truyền hình", cô bé reo lên :

- Hay lắm, đúng báo "thứ năm" - ngày hôm qua, xem nhé...

Lật ngược trang đầu tờ báo lên phía trên, cô cúi sát xuống xem. Tùng "khểnh" làm bộ như cũng muốn tận mắt chứng kiến, ngồi xổm xuống, rồi quỳ trên cát, chống tay nhìn theo. Chỉ suýt nữa thì cu cậu không tìm được reo to lên, khi nhìn thấy bên mép của trang báo phía sau, có chi chít những hàng số mấy con tính cộng viết bằng bút bi. "Đây rồi, chính xác tờ báo này, không trượt đi đâu được nữa !". Vừa lúc ấy, cô bé ngẩng lên, nét mặt đắc thắng, trở ngón tay vào cái

khung nhỏ có mục "*Truyền hình*" ở góc dưới tờ báo :

- Đây nhé, bạn xem đi, báo hôm qua, nghĩa là giới thiệu chương trình vô tuyến tối qua... chả "*Tam quốc diễn nghĩa*", buổi 20 giờ 30 là gì đây ! Vậy thì tối nay làm sao có "*Tam quốc...*" nữa...

Tùng giả vờ chưa tin (chủ yếu cậu muốn nhìn kỹ hơn mấy con tính cộng) :

- Đâu, xem nào...!

Cậu đưa tay kéo xoay cả tờ báo trên cát, quay về phía mình, chăm chú xem, rồi gật đầu chịu thua :

- Ủ, đúng. Thế mà tớ cứ nghĩ tối nay mới có "*Tam quốc diễn nghĩa*"...

- Thôi, không có "thế mà thế mung" gì hết ! Thua một "pô" ảnh nhé...

- Thì một "pô" ảnh chứ sao ! "Quân tử nhất ngôn" mà...

Hai ông bà quay sang cô bé :

- Con, hay nhỉ, bạn làm gì có mấy ảnh mà...

- Mặc kệ, ai bảo đề ra "đánh cuộc" trước. Không có mấy thì gọi thợ chụp, lo gì...

Cả hai ông bà và cô bé cùng cười. Còn Tùng "khểnh", cậu chẳng hề lo gì chuyện mất một "pô" ảnh cho cô bạn mới lấu lĩnh này, nó đang nghĩ "phương án" tiếp theo. Liếc ra thấy cả bọn đã đứng tùm lại gần đấy mà chưa biết nên xử trí thế nào, thì hai ông

bà vừa giục cô bé tiếp tục dọn bữa trên tờ báo, vừa bảo Tùng :

- Thôi, chuyện đánh cuộc tạm gác, không nói nữa, giờ cháu ngồi đây với hai bác và bạn Oanh, cùng ăn chút gì cho vui nhé...

Tùng tranh thủ dò la :

- Mời hai bác và bạn cứ tự nhiên. Vâng, cháu cũng sẽ ngồi đây lát nữa cho vui. Hai bác cứ ăn cơm đi - rồi nhìn vào đồng hồ đặc và các loại túi, Tùng hỏi - Hai bác và bạn đây, có ba người, mà sao mang đi nhiều đồ thế ? Chắc là còn ai nữa chưa lên hết...?

- Ô, đoàn bác còn nhiều lắm, những hơn chục người cơ, họ tản ra đi tắm, đi chơi cả rồi...

- Cháu hỏi khí không phải - cu "khểnh" học cách nói của người lớn) - hình như... trong đoàn có hai chú bé, sần sần bằng nhau, mặc quần bơi màu vàng... phải không ạ ?

Cô bé cắn một miếng bánh mì, nhanh nhẩu nói :

- Đúng rồi, cu Tuấn và cu Vũ, con bác Cường. Hai anh em sinh đôi đấy, thế bạn quen hai đứa à ?

Tùng nghe vậy, mừng rơn, vẫy tay ra hiệu cho cả nhóm tức tốc đến, rồi mạnh dạn "vào đề" hơn :

- Ô, không, tớ không quen, cũng mới gặp sáng nay thôi...

- Ủ thì sáng nay đoàn bọn tớ mới vừa đến mà - cô bé nói.

- Nhưng, có một việc quan trọng (Tùng nói đến đây thì cả lũ năm đứa (2 Sơn, Sáng, Minh, Quang đã kéo đến, đứng dàn hàng sau lưng, cùng đồng thanh chào ông bà nó và cô bé) tớ và các bạn đây phải chia nhau đi tìm hai anh em cậu ta suốt từ sáng đến giờ, bạn có biết hiện giờ Tuấn và Vũ ở đâu không ?

- Có chuyện gì thế ? các cháu - hai ông bà ngừng ăn, hỏi.

Tùng nhìn các bạn một lượt như để hỏi ý kiến, rồi thưa :

- Dạ, chúng cháu có việc quan trọng, rất quan trọng, cần tìm gấp ngay hai anh em sinh đôi quân vàng này ạ...

Cô bé như đoán ra chuyện gì, hỏi luôn :

- À, tớ nghĩ ra rồi, có phải việc cái túi phải không ?

Thật tự nhiên, cả sáu chàng đồng loạt đáp rất hồ hởi và sẵn đón :

- Đúng, việc cái túi !

Hai ông bà nghe đến đây, hình như đã hiểu ra phần nào câu chuyện, quay ra với Tùng và các bạn :

- Ô, thì ra là các cháu đi tìm cái túi phải không ? Khổ thân ! Chả là hai thằng cu bị lạc - thằng Tuấn và thằng Vũ ấy - cuống lên đi tìm bố, rồi tự ý lên lấy quần áo. Thế mà

chẳng biết vào quầy hàng nào, người ta cũng trả, nhâm cái túi của nhà ai, cũng giống y như túi của nhà hai đứa... Đến lúc chú Cường, bố hai thằng, mở túi lấy quần áo, mới biết hai ông lỏi đã lấy nhâm ở đâu, vội đi tìm đài truyền thanh bãi tắm, nhờ phát loa thông báo ai mất đến nhận, chẳng biết đã xong việc chưa. Vì chú nghĩ, người ta đi tắm cũng như mình, mất cái túi là lo lắm chứ, mất cả vui...

Ngừng một chút, hai bác hỏi tiếp :

- Thế cái túi ấy của nhà cháu nào ?

Tùng chẳng kịp suy nghĩ, nhận ngay :

- Của nhà cháu !

- Vậy, Oanh ! Con ra đồng đồ tìm cái túi trả cho nhà bạn đi. Chú Cường đã cẩn thận để ở giữa ấy...

Cô bé, nghe bố nói, ngoan ngoãn đứng dậy đi ra. Nó nhấc mấy cái túi to phía ngoài, lôi từ giữa đồng đồ ra một cái túi màu trắng ngà, in chữ Pepsi. Vừa quay vào được nửa bước, không biết nghĩ thế nào, cô bé quay lại, bỏ người moi ở trong đồng đồ ra một chiếc túi nữa, cũng màu trắng, cũng in chữ Pepsi quảng cáo, giống y hệt chiếc túi kia. Cô bé quay trở lại, hai tay toồng teng hai cái túi giống nhau như đúc.

Tùng "khểnh" thấy vậy, thâm nghĩ :
"Con ranh, nó lại chơi trò đánh đố đây. Quả này, không cẩn thận, thì ê lắm !". Song

Tùng phớt lờ quay đi, nó đã nghĩ ra cách đối phó với cô bạn quái quỷ này. Và Tùng đoán không sai, về đến nơi, cô nàng để song hàng hai cái túi dưới chân sắt của mái dù, trước sự ngạc nhiên không những của hai ông bà, mà còn của cả năm chàng trình sát đứng đấy. Trong bọn, có đứa nghĩ bụng : "Cu "khểnh" gặp phải "Bạch cốt tinh" rồi, không khéo, bói nhâm thì... toi !"

- Con làm gì đấy, không mang trả bạn còn để đây làm gì ? Mà sao mang ra những hai cái ?

Cô "Bạch cốt tinh" bình tĩnh ngồi xuống, uống một ngụm nước ngọt, ngược lên sáu ông tướng với vẻ chẳng ngại ngùng, giữ ý gì:

- Không dễ dàng thế đâu ! Nếu là chủ cái túi, phải nhận ra cái của mình, và phải nói được bên trong có những gì... thì mới trả ! .

Nói rồi, cô ả ngồi bĩu môi chờ đợi, mặt vênh lên 45 độ, đến là dễ ghét. Năm chàng nín thở lo cho Tùng gặp phải đối thủ cao tay, mà lại là con gái mới tức chứ. Còn Tùng "khểnh", mặt tỉnh bơ, không thèm nhìn vào hai cái túi, nói với cô bé :

- Này, nói cho mà biết nhé, lúc nãy đây phải chịu thua cái phim "Tam quốc diễn nghĩa" chẳng qua chỉ vì... *nhâm lẫn* (nó đã toan nói vì "*công việc điều tra...*", nhưng như thế thì lộ bêm chân tướng mất, nên mới

thôi), còn bây giờ, ai lại đi đánh đổ chủ nhân "trong túi có gì", khác nào thách "nhà giàu húp tương", dễ ợt ! Đây không thèm nhìn nhé, nhắm mắt cũng nói được cho mà xem. Thế nếu nói đúng, bạn mất gì nào ?

Nàng "Bạch cốt tinh" cũng chẳng vừa :
- Chẳng mất gì sất, vì đây có phải "chơi đồ" đâu. Chẳng qua muốn lấy lại túi thì phải... khai báo. Thế thôi...

Sáng "lợn" đứng ngoài, bắt đầu nóng mắt :

- Thôi đừng bày trò, trả người ta cho được việc ! Tự nhiên đi lấy nhầm túi, làm người ta mất bao thì giờ đi tìm, chưa thèm nói thì thôi... còn bắt khai với báo...

- Không sao, không sao, cứ để tớ nói, cho "thỏa mãn bản cổ nông", kéo bạn ấy không tin, cứ ăm ức lại chẳng... uống nốt được lon nước ngọt kia, thì phí của...

Nói rồi, Tùng nhắm mắt lại : "Nào, bắt đầu nhé !" và nó lần lượt đọc vanh vách những thứ trong túi, không thiếu thứ gì :

- ...Một quần lót đàn ông kẻ sọc đen trên vải xanh, một áo sơ mi trắng, một quần tây còn gài thắt lưng da đen, một cái váy liền áo màu trắng chấm xanh, một cái lược nhựa có cán màu hồng, một chiếc gương tròn, hai ba sợi chun, một chìa khóa phòng nghỉ và một chùm chìa khóa nữa... Kiểm tra đi, đúng

chưa. Còn hai cái túi kia, của nhà tớ cái bên trái !

Cô bé "Bạch cốt tinh" tên Oanh, nhắc ngay cái túi bên trái, mang ra dốc ngược lên mặt tờ báo. Tất cả đều chứng kiến có đầy đủ những thứ Tùng vừa nói. Cả bọn bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, không ngờ trí nhớ của cu "khềnh" cũng vào loại "ác chiến" ra phết. Hèn chi, nó học Anh văn thuộc cỡ "siêu", thuộc từ như cháo chảy.

Thấy không còn lý gì để vặn vẹo ông bạn nữa, cô bé xếp lại mọi thứ vào túi, đưa cho Tùng. Mỉm cười thân thiện, khen :

- Bạn thông cảm, "nguyên tắc" phải như vậy, cũng là thử nhau tí thôi. Nhưng, phải công nhận bạn có trí nhớ thật tuyệt vời, chứ ngay như túi của nhà tớ, tớ cũng chẳng nhớ nổi hết những gì bên trong nữa...

Tùng nhận lại cái túi, khiêm tốn nói :

- Có gì đâu, tình thế bắt buộc mà. Vì nếu tớ không cho "bộ nhớ" làm việc hết công suất, không nói đúng những thứ bên trong, chắc gì bạn đã trả, đúng "tim đen" chưa...

Hai ông bà chứng kiến từ đầu màn "bắt bí" nhau của tụi trẻ, cũng thấy vui lây cái hồn nhiên và vô tư của chúng, ông bảo Tùng :

- Cho bác thay mặt chú Cường và hai cu Tuấn - Vũ, gửi lời xin lỗi gia đình cháu, chỉ vì hai em còn dại nên làm phiền đến gia

đình và các cháu nhiều quá. Dẫu sao thì cũng cảm ơn các cháu, vì đáng lẽ chú Cường phải tìm mang đến tận nơi trả gia đình... Song, bạn Oanh đây nói đúng đấy, trí nhớ của cháu tốt lắm ! Cháu có học ngoại ngữ không ?

Sơn "mặt già" nói hộ Tùng :

- Nó là học sinh giỏi Anh văn, sắp đi thi thành phố đấy ạ...

Tùng hơi phồng mũi, bây giờ nó mới "ngửa bài" nói nốt lời "lên án" đã chuẩn bị từ nãy :

- Có gì đâu ạ. Tuy vậy, ban nãy cháu vẫn quên một thứ ở trong túi - một thứ quan trọng đã giúp chúng cháu tìm lại được cái túi mất ở đây - đó là tờ báo, chính là tờ báo này (Tùng chỉ vào tờ báo vẫn rải dưới đất), chỉ có điều thắc mắc : làm sao mà tờ báo trong túi của cháu, lại... ở đây được ?

Hai ông bà hiểu ra ý tế nhị của cậu bé, vội vàng giải thích như thanh minh :

- À, à, hồi sáng, khi chú Cường phát hiện hai em Tuấn - Vũ lấy nhầm phải túi của ai, có mang vào đây và cùng hai bác kiểm tra những thứ bên trong... Thấy có tờ báo mới hôm qua, bác lấy xem cho đỡ buồn... Ô, đúng, thật thiếu sót quá, đáng ra bác phải trả lại vào túi mới phải... Xin lỗi cháu !...

- Không sao ạ, bác đừng bận tâm, ấy náy. Chính nhờ thế chúng cháu mới tìm lại được cái túi đấy...

Tùng và các bạn lần lượt chào và cảm ơn hai ông bà, lúc sắp chia tay, cu "khềnh" còn không quên quay sang cô bé :

- Tạm biệt bạn Oanh ! Tớ còn nợ một "pô" ảnh, nhất định sẽ quay lại trả. Cứ yên tâm, đây "quân tử nhất ngôn" mà !... Hẹn gặp lại, sáng mai nhé !

*

*

*

Đón xem tập sau :

Tìm kiếm "xưởng âm phủ"

NHÓM ĐẶC NHIỆM NHÀ C21

Bộ truyện dài nhiều tập

Tác giả : LÊ TẤN HIỂN

NHÀ XUẤT BẢN HÀ NỘI

4 Tổng Dục Tân - Hà Nội

Tel : 8.252916 - 8.257063

Chịu trách nhiệm xuất bản :

ĐỖ NINH

Biên tập : PHẠM QUỐC TUẤN

Bìa và minh họa : LÊ VĂN HIỆP

Trình bày vi tính : OANH ANH

Sửa bản in : Tác giả

In 3.000 bản khổ 10,5x18cm. Tại xí nghiệp
in Bộ LĐTB Xã hội. Giấy phép xuất bản
số 102/CXB ngày 11 tháng 3 năm 1996.
In xong và nộp lưu chiểu tháng 8-1996.

HÒM THU ĐẶC NHIỆM C21

Các em thân mến,

Trước hết Hòm thư và CLB Đặc nhiệm có lời cáo lỗi, vì số trang in có hạn nên chưa sắp xếp kịp để hồi âm các em được.

Đến nay, qua 4 tập "Nhóm đặc nhiệm nhà C21" ra mắt, Hòm thư nhận được khá nhiều thư của các em từ các miền đất nước gửi tới hoan nghênh, góp ý. Một số kiến nghị của các em đã được NXB nghiên cứu thực hiện ngay. Ví dụ như giá sách chẳng hạn.

Tên và địa chỉ của các em, Hòm thư sẽ lần lượt in vào cuối sách ở một tập sau. Nhưng trước hết Hòm thư và CLB Đặc nhiệm quyết định sẽ có một món quà nhỏ (không nói trước, để các em hồi hộp) gửi tới 9 em đầu tiên có thư sau đây :

+ **Trần Quốc Duy** (thành viên nhóm T²HDN), 101/1 đường Bùi Đình Túy, P12, quận Bình Thạnh, TP Hồ Chí Minh.

+ **Lương Kim Mai**, lớp 6C trường PTCS Trần Quốc Toàn, phường Hồng Hà, thành phố Hạ Long, Quảng Ninh (cột 8).

+ **Dương Thúy Bình**, 13 tuổi, lớp 7D và **Đỗ Hồng Hải**, 13 tuổi, lớp 7B trường THCS Kim Giang, Đống Đa, Hà Nội.

+ **Lã Trần Mai Phương**, lớp 6 trường
Võ Văn Kỵ, 17A Thái Nguyên, Nha Trang,
Khánh Hòa (có cả 1 ảnh rất đẹp nữa).

+ **Lê Phương Chi**, 18 phố Phó Đức
Chính, Ba Đình, Hà Nội.

+ **Vũ Thị Thu**, lớp 9 I, trường PTTH
cấp II VTS, phường Niệm Nghĩa, quận Lê
Chân, tổ 1, ngõ 147, số nhà 35.

+ **Trần Thanh Hương**, P205, C27,
khu tập thể Tân Mai, quận Hai Bà Trưng,
Hà Nội.

+ **Nguyễn Thị Mận**, lớp 6A trường
THCS Vân Sơn, Đồ Sơn, Hải Phòng.

*

*Thư từ gửi về các em ghi rõ địa chỉ nơi
mình ở, gửi đến : NXB Hà Nội, số 4 Tổng
Duy Tân, Hà Nội.*

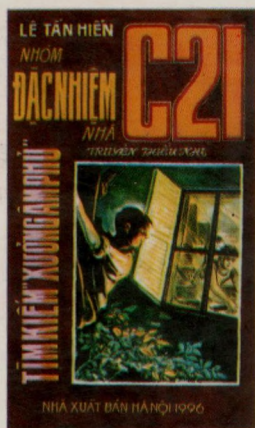
HÒM THU ĐẶC NHIỆM C21

Các trinh sát xin phép hộ nhau để cùng được đi tắm biển. Nhưng ngay ngày nghỉ mát thứ hai đã có vụ án xảy ra rồi. Điều tra trên bãi tắm cũng thú vị. Song, nếu không có một... tờ báo, thì đã chẳng làm nên chuyện, mặc dù sau đó các cu cậu lại chụp ảnh chung với "thủ phạm" luôn : cô bé váy tím và hai đứa trẻ sinh đôi dễ thương.

Đón đọc tập sau:

"Tìm kiếm xương âm phủ", nhưng không phải dưới âm phủ thật đâu, mà ngay sau sân đá bóng thôi.

**NHÓM
ĐẶC NHIỆM
NHÀ**

C21

Giá : 3500 đ